

„Poate că aceștia sunt ultimii ani în care putem continua să răspândim liberi cuvântul.“

Părintele
Serafim Rose

Numărul 6 (36)/
2010
Anul VI • 2.50 lei

GÂND ȘI SLOVĂ ORTODOXE

PUBLICAȚIE DE GÂNDIRE, ATITUDINE ȘI SPIRITUALITATE ORTODOXĂ

**„Ne aflăm în fața unui păstor
– Preotul Gheorghe –
care a avut un cuvânt viu de spus,
care și-a trăit darul preoției
și care a trăit conștient
această chemare a lui“**

*Predica rostită de Părintele
Amfilohie în 20 noiembrie
2010, la pomenirea
Părintelui Calciu*

„Trebuie să vă spun mai întâi că nu Biserica îi face pe sfinți. Nu noi, Sinodul Bisericii, îi facem pe sfinți. Ci pe sfinți îi face Dumnezeu și poporul. Dumnezeu - pentru că le recunoaște sfințenia lor și poporul - pentru că păstrează în memoria sa faptele lor. (...) Dar va veni și vremea sutelor și miilor de preoți și credincioși care au fost închiși și bătuti pentru credința lor creștinească în închisorile comuniste...“

P.S. Sebastian Pașcanu, Episcopul Slatinei și Romanaților

Sumar

Scrisoare către cei ieșiți din Biserică

Pr. Dr. Mihai VALICĂ ..... pag. 3

MARTURII CONTRA ERETICILOR ȘI A EREZIILOR

Sinodul mincinos din anul 754 d.H ..... pag. 9

FILE DE ISTORIE, CHIPURI DE MARTIRI

Părintele Nicodim Mândiță -

mărturisitor contra comunismului

Fabian SEICHE ..... pag. 10

Vorbă din inimă

I.C. Gheorghiuță ..... pag. 11

HRISTOS Se naște, slăviți-L...

Caesar ARONET ..... pag. 12

PAPALITATEA PĂGÎNĂ ȘI ANTIHRISTICĂ (2)

Florin STUPARU ..... pag. 14

Cum ne pregătim pentru

ce va urma? ..... pag. 19

Sfântul mitropolit Varlaam: Proorocii

despre vremurile din urmă și căderea

creștinească a Moldovei ..... pag. 20

Flagelul sectar din penitenciare (4)

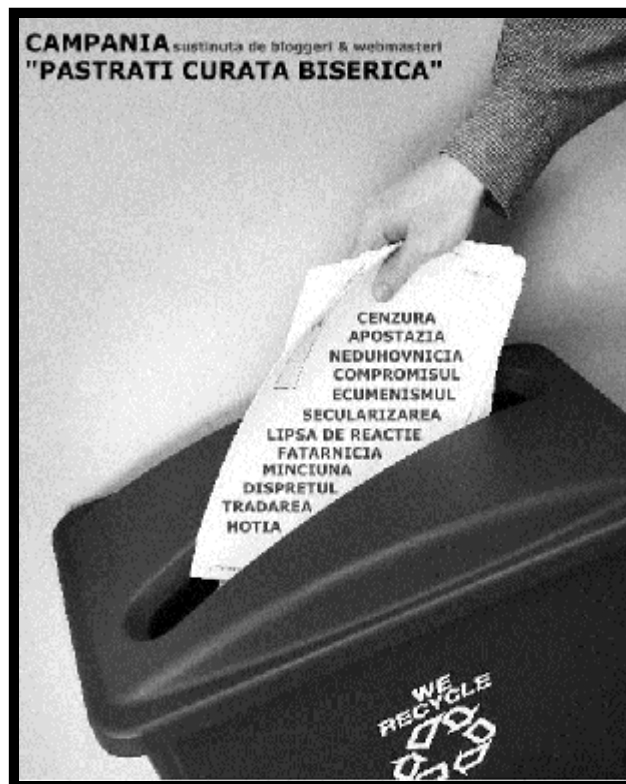
Ion MARINAȘ ..... pag. 21

MINUNILE MAICII DOMNULUI

Minunea Maicii Domnului pentru aceea

care a înviat din morți ca să-și mărturi-

sească păcatul cel ascuns ..... pag. 22

Scrisoare către cei ieșiți din Biserică

UN ALTFEL DE EDITORIAL

Dragă Părinte Nichita Pașcan și dragi măicuțe și surori ieșite din Biserica lui Hristos,
Motivația scrisorii: Vă scriu din proprie inițiativă, cu întârziere, ce-i drept, după ce am citit, întâmplător, așa zisa Mărturisire de credință a părintelui Nichita Pașcan¹ și întrucât multe din părerile personale ale părintelui Nichita le întâlnesc și printre unii creștini sau chiar clerici, conștiința mea de preot și teolog mă obligă să aduc mărturia mea teologică în acest caz.

Considerații generale

A sta indiferent față de problemele Bisericii înseamnă că indiferența a pus stăpânire pe ființa noastră, care poate induce sau adânci o criză creștină de identitate personală, eclesială sau comunitară. Însă a interveni, depășindu-ți, fără discernământ, atribuțiile, înseamnă a pune unitatea Bisericii și pe tine însuși în pericol de moarte.

Acest lucru l-a făcut cu multă râvnă părintele Nichita, întrucât neliniștea personală și insomniile sale teologice le-a prelungit fără discernământ și fără dragoste creștină suficientă, fără deplină cunoștință teologică și fără pricepere și în spațiul eclesial, periclitând astfel și mântuirea păstorilor săi.

Ecumenismul himer și haotic propus de neortodocși și acceptat pe alocuri de unii ortodocși naivi sau vicleni trebuie respins fără echivoc, așa cum ne poruncesc canoanele, însă a respinge dialogul teologic cu ereticii sau necreștinii este egal cu o abandonare a misiunii noastre de a propovădui Evanghelia lui Hristos. Noi nu trebuie să negociem cu aceștia adevărul, ci să vestim profetic: *așa grăiește Domnul*. În acest context Ortodoxia trebuie să fie steaua polară după care se ghidează corabia mântuirii, adică Biserica. Ea trebuie să fie o mărturie vie pentru tot cosmosul și să arate calea spre Hristos. Păcatele celor ce au făcut ecumenism liturgic babilonic nu pot întina sfințenia Bisericii, deoarece aceștia chiar în momentul ritualului luciferic s-au desprins din Trupul Tainic al lui Hristos cu aceeași viteză cu care Lucifer a căzut din cer, cu toți îngerii lui².

După părerea mea, atitudinea părintelui Nichita este o *lepădare de credință* și nicidecum o *mărturisire*, întrucât premisele eclesiologice de la care pleacă, precum și concluziile trase, sunt total false, cu toate că sunt și observații pastoral-ecclesiale pertinente, cum ar fi cele referitoare la ecumenismul fără granițe.

Știm că a fost un slujitor cu multă râvnă preotească, conștiințiozitate liturgică, iubit de fiii lui duhovnicești, respectat și cu multă dreptate, însă *în momentul ieșirii din Biserică, pe toate acestea le-a pierdut*, deoarece spune Iezechiel: *„Dacă dreptul se va abate de la dreptatea sa și va începe să facă nelegiuire, va muri pentru aceasta”* (33, 18).

Ființa, imaginea și scopul Bisericii

Nu voi da un răspuns punctual acelei lepădări, ci voi prezenta pe scurt câteva puncte ale eclesiologiei ortodoxe. Cred că nu este nevoie de a face o *demonstratio*, în sensul argumentelor teologico-canonice despre Biserică, ci în cazul de față este vorba doar de o *afirmatio* practică privind ființa Bisericii, după modelul Sf. Părinți, și doresc să subliniez care ar trebui să fie atitudinea unui creștin (laic sau cleric) față de Biserică și lume în contextul actual.

Scopul fundamental al Bisericii este acela al îndumnezeirii omului, deci al ipostasului uman prin harul lui Iisus Hristos, sub ascultarea episcopului, aflat în recunoaștere recipro-

că și în comuniune harică și euharistică cu episcopii unui teritoriu canonic local, care are succesiune apostolică.

Sf. Ioan Gură de Aur descrie dumnezeiește lungul drum spre îndumnezeire, atunci când compară Biserica cu corabia lui Noe. El scrie: *„...corabia a luat numai necuvântătoare și a salvat necuvântătoare; Biserica a luat oameni necuvântători și nu numai că i-a mântuit, ci i-a și schimbat; corabia a luat corb și a dat drumul tot unui corb; corb ia și Biserica, dar îi dă drumul porumbiță; ia lup, și-i dă drumul oaie...care își dă până și lâna ei”*³.

Pentru a atinge și a împlini o asemenea chemare, slujitorii Bisericii trebuie să lupte cu timp și fără timp, să îndure potrivnicia lupilor și a fiarelor sălbatice din Corabia mântuitoare, să rabde până la prigoană, și nicidecum să-i asmută, sau să se răzvrătească sau să se revolte împotriva lor, sau să părăsească Corabia pe motiv că nu le mai suportă mizeria, ci scopul lor este să-i transforme în ființe eclesiale hristice, prin consecvență și statornicie în adevărul cel veșnic (Iisus) și în păzirea poruncilor lui Dumnezeu: *„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus”* (Apoc. 14, 12). În acest context scrie, tot Sf. Ioan Gura de Aur, că: *„trebuie să fie prea mare primejdia din afara corăbiei, ca să poți suporta putoarea din interiorul corăbiei... apele mari au invadat totul, necazul și moartea planează peste o lume vinovată. O singură scăpare rămâne, o unică mântuire, celor care nu vor să piară: să intre în corabia protectoare! Toți cei care nu sunt cuprinși în ea sunt pierduți fără nădejde... capul văzut era Noe; capul adevărat, cu toate că era nevăzută, era Dumnezeu”*⁴.

Cine are o astfel de credință despre Biserică nu o va părăsi niciodată. Nimeni nu a ieșit din corabie, decât **corbul**, care *„este trimis și care simbolizează răul, păcatul urât, erezia, necredința, doar acestea se separă de Biserică; porumbița singură îi va rămâne fidelă”*⁵, spune mai departe Sf. Ioan Gură de Aur.

Această imagine o repetă până în zilele noastre mulți teologi, atunci când afirmă că Biserica nu a suportat și nu suportă nici o schismă, deoarece Trupul lui Hristos nu poate fi rupt, ci doar a îndepărtat și îndepărtează cu durere mădulele care nu lucrează sinergic cu Trupul⁶.

Biserica în context național spre eshaton

Biserica, după ființa sa, este un Organism și un Corp numit *„Trupul lui Hristos”*⁷, care include **Națiunea**, dar nu se identifică cu ea, ci cu Împărăția lui Dumnezeu, *„căci nu avem aici cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare”*⁸.

Cei morți, alături de cei vii și cei ce se vor naște alcătuiesc **neamul** din care ne tragem și alături de care vom fi chemați la judecată⁹. Dumnezeu a sădit fiecărui neam o misiune, ne-a hotărât o evoluție în istorie. Fiecare neam este responsabil de trecut și dator să pregătească calea pentru urmași.

Biserica vorbește despre judecata particulară - când fiecare va răspunde pentru faptele sale - și despre judecata universală -

când vom da socoteală și ca neam, când vom răspunde pentru istoria la care am fost părtași în timpul vieții, pentru „umărul” pe care l-am pus ca acest neam să meargă spre înviere. Scopul Bisericii este de a transforma Națiile în Poporul lui Dumnezeu. În acest sens este chemat creștinul să activeze și să-și dezvolte mai departe credința, cultura națională și conștiința de sine a unei nații¹⁰.

O întrebare: *Pentru care neam sau țară pregătește calea părintele Nichita cu măicuțele în Grecia*, dacă ne referim la versetul din 2 Cronici, 7, 14? „*Și se va smeri poporul Meu, care se numește cu numele Meu, și se vor ruga și vor căuta fața Mea, și se vor întoarce de la căile lor cele rele, atunci îi voi auzi din cer, le voi ierta păcatele lor și le voi tămădui țara*”.

Clericii și credincioșii își păstrează demnitatea și chemarea slujitoare de creștini doar dacă au rămas în Biserica Ortodoxă și luptă constant din interior împotriva răului de tot felul și nu se lasă **reeducați** de *Piteștiul modern* al zilelor noastre și nici derutați de diversivile vicelanului diavol, întrucât „*cine va răbda până la sfârșit, acela se va mântui*”¹¹.

Propuneri, soluții și rugăminți

Rog pe părintele Nichita și pe cele 29 de măicuțe și surori să se întoarcă la Biserica lui Hristos și în țara noastră, la locul lor de metanie;

Dragii mei nu vă chem la compromis sau la o tăcere vinovată, ci înapoi la asumarea crucii, la jertfă și responsabilitate hristică în Biserica noastră ortodoxă română.

Am mijlocit printr-o cunoștință la Preasfințitul Sebastian să vă reprimească în eparhia sa și să vă repună în cinstea pe care ați avut-o. A fost de acord. Deci Biserica nu vă leapădă, ci vă reprimește cu multă nerăbdare și dragoste. PS Sebastian așteaptă doar, să îi trimiteti o scrisoare în acest sens și să se bucure împreună cu voi toți, de Nașterea Domnului. Preasfințitul consideră aceasta ca fiind cel mai frumos și deosebit dar de Crăciun, care ar putea fi în istoria unei eparhii sau chiar Patriarhii. V-a iertat și de când ați plecat nu a încetat să se roage pentru voi.

Îi rog pe toți care pot să facă cunoscută această scrisoare pentru a ajunge în timp util la destinatarii ei, deoarece nu cunosc adresa lor.

Concluzii și îndemnuri

Din această întâmplare nefericită putem trage multe concluzii. În primul rând vedem **cum cad cei aleși** și aceasta ar trebui să ne îngrijoreze și să ne facă pe toți mai atenți și mai vigilenți.

Apoi să vedem că răul și pericolul cel mai de temut a fost și este lipsa credinței depline, a dragostei, *a prea buneii păreri despre noi sau vrednicia noastră*, precum și *lipsa răbdării sau a luptei noastre și a jertfei noastre* până la sânge¹², până la martiraj.

Dacă nu mai putem fi răbdători unul cu altul, mai ales într-o eră a globalizării, când sunt tendințe să se înlocuiască ecumenicitatea Bisericii cu ecumenismul și mondialismul impersonal și himer, când se încearcă relativizarea revelației divine și înlocuirea ei cu un sincretism babilonic la scară planetară, când se „organizează” meticolos iluzia fericirii, aproape la toate nivelurile, până la hedonism, în locul jertfei personale și a mântuirii prin Hristos, este necesar mai mult ca oricând să rămânem în Biserică și să urmăm îndemnul Sfântului Apostol Pavel, care ne spune: „*ocărâți fiind, să binecuvântăm. Prigoniți fiind, să răbdăm. Huliți fiind, să ne rugăm. Ajunși ca gunoiul lumii, ca lepădătura tuturor*”¹³, să ne smerim de dragul lui Dumnezeu și de dragul unității neamului și a adevărului Bisericii lui Hristos.

Știm din istoria Bisericii, că nu prudenta, nu compromisurile

sau exclusiv tactul pastoral al unora, au salvat Biserica în perioadele grele, ci Însuși Iisus Hristos ca Fiu a lui Dumnezeu și ca veșnic jertfitor pe sfințele altare, a salvat Biserica pentru jertfele mucenicilor, pentru curajul, răbdarea, sângele, prigoana și jertfele martirilor uciși în temnițele comuniste, precum și pentru persecuțiile de tot felul, îndurate în rândul clericilor, a creștinilor și a oamenilor verticali în fața răului. *Nu fuga este soluția, ci lupta și răbdarea până la sânge.*

Creștinește, nimeni nu are voie să condamne personal pe cei vinovați. Ei sunt vrednici de iertare în numele lui Iisus Hristos¹⁴. Nimeni nu are voie să îi despărță cu forța *pe cei răi de cei buni*, întrucât parabola evanghelică despre grâu și neghină¹⁵, ne arată că numai Dumnezeu poate despărți pe supușii Împărăției, de supușii celui rău, la sfârșitul veacurilor¹⁶. Sf. Ioan Gură de Aur spune că omul în viață nu este numai grâu, ci și neghină. În clipa în care cineva vrea să smulgă neghina în locul lui Dumnezeu, atunci îi ia acelei persoane șansa de a deveni grâu, îi ia șansa de a se transforma din lup în oaie, iar cine pretinde să facă separarea sau judecata de pe acum, se substituie lui Dumnezeu și se **opune răbdării Lui**¹⁷.

Pr. Dr. Mihai Valică

¹ Vezi: http://www.razbointrucuvant.ro/files/Scrisoarea_P.NichitaPascanu-cu%20semnaturile/

² Isaia, 14, 12-15.

³ *Omilia la săracul Lazăr, cuvântul VI*, în vol. *Omilia la săracul Lazăr. Despre soartă și Providență. Despre rugăciune. Despre viețuirea după Dumnezeu*, Ed. IBMBOR, București, 2005, p. 140; Vezi și *Lumina Sfințelor Scripturi. Antologie tematică din opera Sfântului Ioan Gură de Aur*, vol. I, ed. Anestis, București, 2008, pp. 131-132.

⁴ *Bogățiile oratorice ale Sfântului Ioan Gură de Aur*, vol. I, Oradea, 2002, pp. 120-127.

⁵ Ibidem, p. 126.

⁶ Vezi pe larg Karl Christian Felmy, *Dogmatica experienței eclesiale*, Sibiu, 1999, pp. 186-187.

⁷ Vezi *I Corinteni 12, 12-14.*

⁸ *Evrei 13, 14.*

⁹ Cf. „*Fiecare în rândul cetei sale*”. Pentru o teologie a neamului: Nichifor Crainic, Dumitru Stăniloae, Răzvan Codrescu, Radu Preda, Ed. Christiana, București, 2003, mai ales pp. 9-15, 95-119 și 175-187. Titlul volumului are întemeierea în *I Corinteni 15, 22-23*: „Căci precum în Adam toți mor, așa în Hristos toți vor învia. Dar fiecare în rândul cetei sale...” (subl. n.). Cf. și Răzvan Codrescu, *Cartea îndreptărilor*, Ed. Christiana, București, 2004 (secțiunea „Dreptatea neamurilor”).

¹⁰ Vezi Pr. dr. Mihai Valică, prof. dr. Pavel Chirilă, dr. Andreia Băndoiu și dr. ec. Cristian George Popescu, *Teologia Socială*, ed. Christiana, București 2007, pp. 165-166.

¹¹ *Matei 10, 22*: „Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui”.

¹² Vezi *Evrei 12, 4*: „În lupta voastră cu păcatul, nu v-ați împotrivit încă până la sânge”.

¹³ *I Corinteni 4, 12-13.*

¹⁴ *Matei 6, 14-15*. Că de veți ierta oamenilor greșelele lor, ierta-vă și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; iar de nu veți ierta oamenilor greșelele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelele voastre; 18, 35: Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre.

¹⁵ *Matei 13, 24-30, 36-43.*

¹⁶ *Matei 25, 31.*

¹⁷ Vezi Pr. dr. Mihai Valică, prof. dr. Pavel Chirilă, dr. Andreia Băndoiu și dr. ec. Cristian George Popescu, *op. cit.* p. 171.

„Ne aflăm în fața unui păstor - Preotul Gheorghe - care a avut un cuvânt viu de spus, care și-a trăit darul preoției și care a trăit conștient această chemare a lui”

*Predica rostită de Părintele Amfilohie în 20 noiembrie 2010
la pomenirea Părintelui Calciu*

Este o pomenire care se face la toți cei adormiți în Hristos, după cum ne-a învățat Sfânta noastră Biserică Ortodoxă dreptmăritoare. Toate în Biserică sunt rânduite de Domnul nostru Iisus Hristos, care a întemeiat-o; este așezământ dumnezeiesc pe care nici porțile iadului, adică toate răutățile imaginare și neimaginare nu-l pot dărâma.

Ne-am adunat aici din toate colțurile țării să-l pomenim pe Părintele Gheorghe Calciu. Este un moment în care trebuie să ne deschidem sufletele pentru ca Dumnezeu să lucreze în inimile noastre și în duhul Părintelui Gheorghe, fiindcă în Biserică există această comuniune, pe care a adus-o Dumnezeu pe pământ. Un duh cu totul nou, un duh unic: este harul Duhului Sfânt.

Ce ne-a spus astăzi Biserica în Evanghelia sa? Ce ne spune Domnul Hristos pentru că El este cel ce grăiește prin Evanghelie? *Eu sunt ușa!* Prin Mine dacă va intra cineva se va mântui. Nu prin altcineva și nici în alt mod. *Eu sunt ușa!* Este o mărturie care n-o întâlnim în nici o altă religie. E o trecere de la o existență la altă existență; nu este o intrare și o ieșire ca în spațiul nostru existențial acesta lumesc. Este o trecere de la moarte la viață. El este Viața și ne cheamă la viața veșnică și numai în El putem avea viața cea adevărată. Eu sunt ușa! Prin mine dacă va intra cineva se va mântui. Ia uitați ce trecere este prin moarte la viață, spre mântuire. Am slujit Sfânta Liturghie, unde am citit această Sfântă Evanghelie în Altarul bisericii. Ce este Altarul? Ce-i Sfânta Masă? Ușa! Mormântul! Iată Domnul Hristos este cel care se face și Cale și Viață și Duh pentru noi. Ce era pe scaunul împăratesc? O icoană cu Maica Domnului, cea cu o rană la gât, Înjunghiată. Tot cu sânge... Acel păgân în Athos, la Mănăstirea Ivirion a înjunghiat-o cu sulița, ca pe ceva cu totul altceva în afară de icoană, ca un păgân, ca un necredincios și iată... sânge imediat. Totul e prin jertfă, dragii mei.

Unde ne-am adunat noi acum? Tot la un mormânt. Iată de unde pleacă viața în creștinism! Iată Ierusalimul ce a schimbat istoria omenirii! Unde-i cel mai mare pelerinaj? La Mormântul Dom-

nului! Și va fi așa până la sfârșitul lumii. La Mormântul Domnului Iisus Hristos, pentru că acolo a fost biruită moartea. Acolo a avut loc trecerea cea dintâi de la moarte la viață, și prin El toți cei care botezați fiind în numele Preasfintei Treimi, cei care fac parte din Biserica Lui, pe care a întemeiat-o, și care vor viața veșnică, cei care cred în El, după cum am citi la panihidă - *și cei ce ascultă cuvântul Meu și cred în Cel care M-a trimis pe Mine*; nu-i ascultare așa cum auzim la știri sau în altă parte. El a grăit mult când a trăit pe pământ și acum grăiește prin glasul Bisericii, aceleași cuvinte, nici unul schimbat, era un cuvânt de viață dător. Dar nu tot omul vrea să fie părtaș Vieții. *Dă-mi voie să mă duc să-l îngrop pe tatăl meu*, când îi chema Domnul după El. Îi chema unde? Să treacă prin această ușă, să treacă de la modul acesta de viață la un alt mod de viață, să treacă prin botezul acesta creștinesc. *Dă-mi voie să-l îngrop pe tatăl meu sau alte scuze. Lasă morții să-și îngroape morții lor*. Mulți erau morți la cuvântul lui Dumnezeu. Ferească Dumnezeu să fim morți, să fim cu inima împietrită la cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie o strădanie la sensul acesta de credință și o strădanie să-ți deschizi inima; trebuie o leacă silită. Și este o trecere - interesant cu ce se identifică Domnul, cu o trecere. *Eu sunt ușa, prin Mine* - nu pe lângă Mine sau prin altă parte - prin Mine, într-o unitate perfectă, cu trup și sânge să fie aceasta - *cel ce mănâncă trupul și bea sângele Meu* - este o unitate ființială. Trecem cu toată ființa noastră prin moarte și murim modulul acesta de viață ca să ne naștem în Hristos: Botezul. Murim în Hristos ca să ne naștem în Hristos. Murim în Hristos ca să ne naștem în Hristos.

Cel ce trece prin mine se va mântui. Se identifică cu Păstorul cel bun: *Eu sunt Păstorul cel bun, Păstorul cel bun își pune viața pentru oile sale*. Iată distincția: furul nu vine decât numai să fure, să junghie și să piardă. Din totdeauna au fost furi. Și înaintea Lui și după Hristos Domnul. Și păstori [au fost] dar unul este Păstorul cel bun. *Eu sunt Păstorul cel bun*. Și după ce-L cunoaștem? Păstorul cel bun își pune viața pentru

oile sale.

Noi suntem în fața unui păstor care și-a pus viața pentru oile sale. În fața unui păstor - Preotul Gheorghe - care a avut un cuvânt viu de spus, care și-a trăit darul preoției și care a trăit conștient această chemare a lui. Prin el mulți au venit la Biserică și la Credință. Este cel care, după modelul Domnului Hristos, - iar revin: *cel ce va intra prin Mine va afla pășune*, și încă: am venit să dau viață și încă din belșug să o aibă. Viața este cu totul alta, viața în Hristos, e o viață nouă. Cel ce se încrede în Domnul se umple de puterea credinței Sale; nu este orice fel de credință. Așa au fost acești oameni, cu toți din generația lui, care au primit o educație specială. Nu este orice fel de preot [ci ca unul] care a înțeles menirea lui ca preot și care a adus și o jertfă Bisericii și neamului nostru încât trebuie canonizat. A fost un om cu putere multă și cu calități deosebite, cu încercări deosebite. Mult pătimitor. Dumnezeu așa își lămurește oamenii: pe cine iubește biciuiește și bate, pe tot omul ce vine la El. Dar a făcut-o cu curaj [preotul Gheorghe] a făcut-o cu dragoste, cu slăbiciuni: a picat, s-a ridicat, de nenumărate ori. Toți, asta e condiția umană. Și mă gândeam: se mai plâng oamenii la noi, părinte nu mai pot, am picat, am căzut... mări, zic, și Mântuitorul a căzut sub cruce. Omenește. Suntem limitați. Dar în Dumnezeu toate sunt cu puțință. În Biserica Lui și numai în Biserica Lui și numai prin această Ușă putem să biruim moartea.

Dragii mei,

S-au spus toate acestea pentru a vedea deșertăciunea veacului și ca să ne arate certitudinea vieții veșnice. Oamenii simțeau în cuvântul lui viața veșnică și

puterea. În el simțeau viața și cu el simțeau că trăiesc veșnic. Așa au simțit acești oameni și a dat Dumnezeu mulți oameni cu har și cu dar. Ei au făcut parte dintr-o generație și mereu a dăruit Dumnezeu generații în popoare care să ridice mulțimile. Mulți păstori au fost dar puțini au avut darul, într-adevăr, de a duce oile pe calea ce bună. Sunt furi și tâlhari și trebuie să luăm aminte și noi. Oaia n-are scuză, trebuie să i-a aminte cărui glas urmează. *Și Eu cunosc oile Mele și îmi pun viața pentru ele.* Și iar repet: e criteriul de a-ți pune viața. Cum ți-o pui? Zi și noapte, în orice faptă, în orice gând, în orice acțiune. Nu a fost un preot care să-și lucreze preoția numai duminica și în sărbători. Toată viața și-a asumat această misiune de păstor al oilor cuvântătoare. În preajma unor astfel de oameni nu ai cum să fi altfel. Ori ești cu adevărul ori ești împotriva lui, nu există cale de mijloc. Noi am inventat această viață căldicică și încercăm să fim așa... pe lângă. Nu merge! *Cel ce nu intră prin Mine și sare pe aiurea acela e fur și tâlhar*, identifică Hristos. Iar revin: *Eu cunosc oile Mele.* Domnul Hristos știa precis misiunea lui și dinainte pe cei ce urmau să vină. *Eu îmi cunosc oile Mele.* Suntem aicea mulți. Știm care sunt cu cărteala și cu bot, știm care sunt cu reportofon, știm pe cei ce răstălmăcesc pe nu știu unde și în câte feluri. Suntem, suntem și vom fi până la sfârșit. *Eu îmi cunosc oile Mele.* Pe Hristos în schimb nu putem să-L mințim. *Și ele mă cunosc pe Mine.* Cum? Care e modul de a-L recunoaște? Duhul acesta. *Așa cum mă cunoaște pe Mine Tatăl, și Eu cunosc pe Tatăl.* Vedeti, unitatea și identitatea între Fiu și Tatăl a folosit-o pentru El și oi. Această putere ne-a dat-o Domnul Hristos. În sânul Tatălui vrea să ne urce pe noi. Prin Ușa aceasta intrăm la această existență Trinitară, divină; și noi suntem alcătuiți după chipul Preasfintei Treimi. Sunt lucruri uluitoare, nu găsim nicăieri așa ceva ce a făcut Domnul Hristos, și asta se perpetuează în Biserica Lui până la sfârșit prin cei ce cred și lucrează și prin cei ce ascultă și lucrează. Și iată: *Eu îmi pun viața pentru oile Mele.* Tot timpul este o jertfă continuă, viața în Hristos. De aceea ne adunăm la mormânt. Iată Ușa, de aici S-a nălat. Ne adunăm aici ca să primim putere; nu venim ca să bocim și atât. Din totdeauna creștinii s-au dus la mormintele voievozilor, la mormintele rudelor, la mormintele sfinților, la Sfântul Mormânt. Și toți, cu toții, totdeauna la Sfântul Altar. Care asta și semnifică. Dar nu este un mormânt spre îngropare, ci este unul spre înălțare.

Nu mă lungesc mai mult, dar asta înseamnă să ai un preot vrednic, să-i cunoști glasul, duhul în care la lucrat, duhul în care a mărturisit. Jertfa pe care o a dovedit îl arat cam ce fel de păstor este. Este nevoie de păstori buni, păstori cu har, păstori cu duh, păstori de faptă. E nevoie de păstori cu curaj, cu bărbăție și cu duhul blândității și al dragostei. Iată păstorul câte sarcini are. Și oile contribuie la formarea lui, că ori îl îmbătrânim, îl însuferim și îl îngropăm înainte de vreme, ori îl prohodim, îl cinstim și, într-adevăr iată, ajută Doamne să îl și canonizăm. Noi, cu puterea noastră, că Biserica e a poporului. De aceea spunea Ianolide: „În momentul în care Biserica a început să se subordoneze statului, să fie confundată sau tratată ca una din instituții și-a pierdut legătura cu poporul”. Pentru că statul are o cu totul altă structură și mentalitate. Când clerul s-a desprins de popor nu mai e al Bisericii, că Biserica a poporului e. Unde-i Ioan Gură de Aur, Maxim Mărturisitorul și Vasile cel Mare sau Grigore Dialogul? Biserica nu trebuie să părăsească poporul, pentru că în momentul acela încețază a mai fi Biserica. Ea nu trebuie să se supună statului sau societății [pentru că] în momentul acela iarăși se desființează ca Biserica. Trebuie să rămână în Duhul lui Hristos, acela de jertfă permanentă.

Și ne-a spus ca să înțelegem că ușa este importantă, există o Ușă, fraților. Ce simțeau în temniță camarazii noștri? Unde au avut nădejde când nimeni nu-i auzea? *Eu sunt Ușa!* Era o intrare în Duh. N-ai nevoie să intri altundeva. Eu sunt Ușa, prin mine va intra cineva. Era singura intrare, și bine zicea Petre Țuțea: mistica este singura ieșire din înlănțuirile veacului acestuia. Veacul înlănțuiește. Mistica, trăirea în duh și în adevăr a cuvântului lui Dumnezeu, cuvântul de viață dătător, șansa noastră de a dăinui ca neam, de a intra în împărăția cerurilor, de a face toate spre mântuire, de a birui orice condiții e de a trăi duhovnicește. Să trăim cuvântul lui Dumnezeu. Bătrâni, tineri, copii cu toții. Nici un compromis! Acesta a fost Părintele Calciu. Și toți din generația lui. Au mers cântând la moarte, au mers cu toată inima, știau dinainte, așa au fost educați. Nu numai să fie bătuți la tâlpi, să fie schingiuiți și să li se scoată ochii, ci au fost educați să primească moartea pentru Hristos. Aici au fost ei învinuiți de către cei fără de minte, exact cum a fost învinuit și Hristos: cu belzebul scoate pe draci; e samarinean și are drac, cum am zis noi; e dușmanul statului, incită lumea. Dar au fost și destui care L-au înțe-

les. Și iată, Învierea, întemeierea Bisericii cu toate darurile și puterile care sunt, și care vor lucra până la sfârșit. Și așa va fi până la sfârșit. Știa ce-i cu lumea aceasta. Iată, la Înviere să Le spun: *Datu-mi-sa toată puterea în cer și pe pământ.* El răstignitul, El desfiguratul, pe care L-am plâns noi, de Care ne îndoisem noi mai înainte - *Datu-mi-sa toată puterea în cer și pe pământ.* Drept aceea a trimis să boteze în numele Preasfintei Treimi toate neamurile - *mergând Botezați, porunciți să păzească toate cât V-am spus vouă.* Toate! Aici nici nu se scoate nici nu se umblă. Nici un compromis!

El a fost omul [Părintele Calciu] care n-a acceptat compromisul... ce înseamnă un păstor care să n-accepte compromisul, nici când doarme. Un monah care să n-accepte compromisul, nici când este singur. Nici în cuget, nici în gând. Avem nevoie de oameni din aceștia. Educația! Prin ce s-a distins? Păstorii cei buni se disting prin capacitatea lor de jertfă. Și a avut și capacitate intelectuală și toate celelalte daruri care au strălucit într-însul, dar mai ales capacitatea de jertfă. Jertfa pentru adevăr. Nu putea să fie altfel, nu putea să-și trădeze Căpitanul, nu putea să-și trădeze țara și neamul. Nu putea să trădeze Biserica, că el prin toate cele ce le-am enumerat a înțeles Biserica. O înțelegere mai profundă a Bisericii te ajută să dai acea poezie, acel cânt, acel mod de viață, acea nevoită. Sunt trepte de înțelegere, după cum sunt și trepte de nevoită și trepte de viațuire.

Și ce le-a spus Cel căruia I s-a dat toată puterea? *Vă trimit pe voi.* Cum? *Ca pe niște miei în mijlocul lupilor.* Cum ne trimiți? *Ca pe niște miei în mijlocul lupilor.* Pentru că oamenii vor fi ca niște lupi; sunt refractari la cuvântul Meu. S-a referit la duhul lumesc; nu la toată lumea, ci la duhul lumesc. *Și veți fi dați și de părinți și de frați și de rude-nii pentru numele Meu;* veți fi duși la împărați și la dregători, la cei mai mari ai veacului, la cei mai înțelepți, la toate structurile care - chipurile - conduc lumea, veți fi duși peste tot și veți fi biciuiți și în sinagogi, ca dușmani ai Bisericii, pentru numele Meu. Și Le-a spus: *vă voi da cuvânt căruia nu vor putea să stea împotriva toți potrivnicii voștri.* Dar nu înseamnă că se vor întoarce. Toți au văzut că Hristos a avut dreptate, toți au văzut că Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu. [Și au zis] gata, terminăm cu El; aduceți-L aici să-L terminăm că pierdem și neamul și țara și tot. Ce facem cu Acesta? Au venit fără El, cu toate că se dăduse ordin. Și nu S-a apărut cu nimeni. De ce ați

venit fără El? Ca Omul acesta n-a mai vorbit nimeni. Ați văzut cu ce s-a apărat Hristos? Cu puterea cuvântului Său! Deci trimișii aceia au venit înapoi fără [nimic]... ce a mișcat în ei? Puterea cuvântului! Că mai ales pentru aceștia a Venit. Ca Omul acesta n-a mai vorbit nimeni. E cuvântul lui Dumnezeu care nu poate fi schimbat, nu cumva să intervinim noi. Dar în duhul în care a vorbit Hristos este, iată, toată Taina.

Vă voi da cuvânt împotriva căruia nu vor putea să stea toți potrivnicii voștri. Ce discursuri. Cum vorbea Părintele Atanasie, Părintele Calciu. Toți vedeau că omul acesta are un dar, prinde la popor. Așa este; dar ordinul era să-l luăm, să-l arestăm, să-l biciuim. Deci iată duhul lumesc împotriva duhului lui Dumnezeu. Și ce facem, abdicăm? Nu! O dată, de două ori, de zece ori. Aici s-au întărit copiii. Îi duceau [să vadă] cum îl trage pe roată pe Horea... ce atitudine. L-au tăiat bucăți, ați văzut, douăzeci de lovituri, luat ușor și tocat mărunt. Nici un geamăt, nimic. Au plecat când au văzut că mai tare se întăreau copiii, femeile care plângeau mai tare se întăreau, dându-și seama că de fapt nimic nu fac și că acela nu abdică. Ați văzut ce atitudine a avut Horea; scoteau un martir. Nicio dată n-a știut dracul finalitatea ispitirii. De aceea zic: nu ceda frate că Dumnezeu îți vede lupta. Nu judeca nici pe celălalt: a picat, s-a lepădat, că nu știi ce taine sunt. Tălharul pe cruce l-a biruit pe drac, prin puterea lui Dumnezeu care a luat în seamă pocăința. *Doamne milostiv fi mie păcătosul, pomenește-mă când voi veni întru împărăția Ta.* [Vedeți] ce înseamnă puterea pocăinței, indiferent cât greșești. Și nouă ne-a rămas astăzi plângere, dar întru pocăința nu întru descurajare, nu cu teamă. Noi plângem altfel creștinii. Și iată-i mai întăriți. Și atunci: tăiați-i capul [lui Horea]. Că a fost un eșec. Cum a fost și la Tîncăbești. Eșec a fost și în '89 și peste tot. Ei cred că este o biruință. Nu este nici o biruință. Oriunde este un martiraj, fraților, și într-un bec neștiuți de nimeni și în adâncul pământului dacă este martirizat cineva pentru Hristos tot cerul e prezent. Și orice faptă în creștinism n-o să fie trecută cu vederea - nu numai o milostenie dată în numele Meu și un pahar cu apă - [cu atât mai mult] un martiraj pentru credință. Vreau să spun că orice virtute, orice faptă făcută în numele lui Iisus Hristos nu e pasivă, e activă. Se schimbă ceva în tine. Dar printr-un martiraj se schimbă și în tine și în cel care te tiranizează și în cei de după noi. Martirajul este o lucrare dumnezeiască, este cea mai înaltă faptă prin care ne arătăm cre-

dincioșia față de Dumnezeu. De aceea puterea martirajului este invincibilă și va fi mormântul nostru cel mai înalt discurs. Ei au acceptat moartea, au știut pentru ce și au înțeles dimensiunea morții pentru veacul acesta. Și asta le-a cerut și Hristos Domnul celorlalți: *iată vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.* Așa au plecat, dar n-au plecat cu spaima mielului că îl mănâncă lupul. A plecat să învingă lupii și i-a învins, o dată, de două ori, de trei ori, a învins pe lupi la ei în haită în Pitești și în alte părți. Asta este forța noastră, s-au simțit niște învinși toți călăii. Și acei care au scuipat și loveau cu picioarele erau niște învinși. În inima lor au fost învinși și au simțit asta, cum au simțit toți la moartea lui Hristos. Bă, da-Te jos de pe cruce și o să credem în Tine că ești Dumnezeu, și Îl scuipau și Îl băteau cum spun paremiile: "mâna pe care a făcut-o Ziditorul îl lovea peste Față; gura pe care a creat-o acum Îl scuipa". Cine știa că la două ore toată situația avea să se schimbe? S-a întunecat cerul, s-a crăpat catapeteasma, pietrele s-au despicat, mormintele s-au deschis și toți plecau acasă - după ce S-a săvârșit - bătându-și piepturile lor cu pumnii. De ce n-au plecat chefuind, dacă au scăpat de impostor? De ce n-au plecat bucuroși dacă au scăpat de samarineanul cu drac? De ce n-au plecat [bucuroși] dacă au scăpat de cel cu belzebul? De ce n-au plecat cântând ca să facă 40 de zile de chef în Ierusalim? Da de unde! Și toți plecau bătându-și piepturile lor cu pumnii. De ce? Cerul s-a întunecat, pământul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat, mormintele s-au deschis și toți au înțeles că a fost Dumnezeu. [N-au zis] a fost tunet, a fost fulger. Nu, toți au înțeles că a fost mișcarea lui Dumnezeu. Și așa [și noi] vom simți că va veni pe norii cerului. Fără confuzii, cu efecte din acestea cu curcubeu, cu fel de fel de holograme, să vină lumea. Și lumea slabă pică, cum pică la curvie, cum pică la televizor, cum pică la internet, cum pică la țigară, cum pică... e ce parcă asta oprește mântuirea? Da!

Aici n-am întâlnit așa ceva și oriunde trebuie să căutăm aceste criterii. Este foarte important - *ca pe niște oi în mijlocul lupilor; dacă cuvântul Meu l-au păzit și pe al vostru îl vor păzi.* Știa și Părintele Calciu. Dacă cu lemnul cel verde au făcut așa, dar cu cel uscat ce vor face? Dacă ei care au avut un dar, un curaj, un Căpitan și o generație... păi cu noi mătură. Și, Ce a spus? *Păr din capul vostru nu se va mișca fără știrea Mea.* N-a spus că nu se mișcă, *că vă trimit* - înțelegeți bine linia creștină - *miei în mijlocul lupilor.* Dar intrăm prin Ușa a-

ceasta. Își doreau moartea, în sensul că se întâlneau cu Hristos. La fiecare cuvânt, la fiecare predică știa că pot să-l ia și se aștepta să-l ia și într-o zi l-au și luat. Aici e linia creștină, nu este nimic al tău, totul ți-e dat. Trăiește secunda asta, frate, trăiește Liturghia asta, frate. [Părintele] Ioanichie Bălan spunea: Ionică, mă Ionică mă - când eram frate în Sihăstria - dacă o singură Liturghie o trăiești cu adevărat ai șansa mântuirii. Dar o spunea cu lacrimi, într-un moment anume. Părintele Cleopa la fel: *În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*, măi, când vă faceți crucea cu credință este o mărturisire a Preasfintei Treimi. Ați văzut, mulți ne facem cruce, dar când și-o făcea pustnicul cutare înghețau apele, tăceau animalele, se plecau copacii. Iată cu ce credință o făceau... aici trebuie să lucrăm și noi.

Dragii mei,

Păr din capul vostru nu se va mișca fără știrea Mea, parcă... și dacă nu se mișcă părul înseamnă că nu suntem pe calea cea bună!? În încercări, în ispitiri te cunoști ce ești. Dumnezeu nu îngăduie nimic întâmplător în țara asta. Să interpretăm în chip creștin cele ce vin peste noi. Este o ocazie, frate, este prilej... sunt prilejuri, să nu cântim. Cinstirea părinților ne poate întări. Să citim „Viețile Sfinților”, să le recitim predicile, să le recitim toată viața lor, jertfa și îndemnul și unde ei au căzut ca să știm să ocolim acele [capcane] de cădere. Să înțelegem căderea acesta sub natura umană sau ca să înțelegem limita. Și Mântuitorul a căzut! Nu în păcat, sub povara crucii. Cât poți să-ți duci durerea aceea, suferința aceea; duci până unde poți, Dumnezeu îți vede. *Păr din capul vostru nu se va clinti fără știrea Mea.* Adică toate le vede. Veți fi biciuiți, bătuți, veți avea sentimentul părăsirii. O să aveți sentimentul că Dumnezeu nu vă aude, că nimeni nu vă mai știe, că sunteți în fundul [pământului]. Nu-i adevărat! Omul cu credință știe că tot cerul e de față și că prezent e permanent. De aceea toată strădania și rugăciunea noastră e să ne menținem vii înaintea lui Dumnezeu, ca și Dumnezeu să se facă Viu, adică simțit în sufletele noastre.

Dar prin răbdarea voastră sângele acesta, pușcăriile acestea, iată au populat cerul, au umplut calendarul, vă veți mântui sufletele voastre. Cine o spune, măi? Hristos! Cine poate să-l smulgă făgăduința asta? Nimeni! Asta-i nădejdea noastră. Cine poate să ne fure Ușa aceasta? Oriunde vei fi El vine ca să intri prin Ea. Cine poate să ne fure promisiunea asta, când A spus: *Fericiți cei ce plâng.* Fericiți voi care plângeți acum; fericiți voi

care flămânziți acum; fericiți iubitorii... cine poate să anuleze aceste fericiți? Deci plânsul nostru nu e zadarnic, suferința asta nu-i zadarnică, jertfa Lui nu-i zadarnică.

Dea Bunul Dumnezeu ca și rugăciunile noastre și tot ce spunem și ce facem să nu fie zadarnic. Să plecăm întăriți - ierțați-mă, nu-i ușor să grăiești - dar pentru că l-am cunoscut: măi, nu cumva să... mergeți mai departe. Părinte uite aici în obștea aceasta și voi... Dacă ar fi venit ar fi vorbit zâmbind, pentru că a avut darul acesta al echilibrului, al bunătații, al blândeții. Și cine i l-a dat? Chipul acela... - vorbeam cu un bătrân: ați văzut pe Părintele Iustin? Da, parcă-i un neon uitat aprins, parcă-i un far uitat aprins. Cine i le-a dat? Nu-i darul lui Dumnezeu? Și nu-i numai un criteriu, dar dacă acesta se face văzut, de ce să nu-l iei în seamă? Și atunci se oftica unii văzându-L pe Hristos. Și atunci auzindu-l pe Calciu - nu erau atâția profesori în jur -: ia uite-l dom'le cum iese, ia uite-l cum grăiește, ia uite-l cum nu se teme, ia uite-l dom'le cum cere. Cum? Nu obraznic, cu curaj, cu bărbăție, cu demnitate. Și, v-am spus, avem nevoie de astfel de păstori. [Dacă] îi cerem, Dumnezeu îi dă! Dacă și preoțimea face așa ceva... dar de unde ne naștem noi? Dacă nu mai avem călugări buni... dar noi de unde venim, de pe altă planetă? Din care coapse, din care pânțele? Nu din al poporului? Așa și oile dau păstorul, și păstorul cu oile, și așa mai departe... Am spus lucrurile acestea ca să nu ne îndoim, ca să înțelegem ce posibilități uriașe ne-a dat Dumnezeu.

Și dacă unuia din aceștia mici ați făcut, Mie mi-ați făcut. Pentru că au fost atâtea situații, ca suteașul acesta roman: *Doamne nu sunt vrednic, am o slugă...* avea raportul cu sluga. *Și dacă unuia din aceștia mici ați făcut...* Cum? În duhul în care Eu vă cer, în care Eu vă privesc - privește-l pe aproapele tău cum vă privesc și Eu pe voi, ajuta-l cum v-am ajutat și Eu pe voi. Asta am văzut la Părintele. Și cu asta, cu zâmbetul lui, ce ne-a dat? Darul lui Dumnezeu. Că spunea: dacă n-aș fi pățimit atâta n-a fi avut puterea să-i iubesc pe acești oameni, n-aș fi avut această dragoste față de oameni. Părintele Iustin la fel, în alte împrejurări: dacă n-aș fi pățimit atâta n-aș fi înțeles poporul acesta de care nu pot să mă desprind. Cu care s-a confundat acum, se topește cu el, s-a epuizat acolo; n-a mai avut timp de o pravilă, de altele... vorbeau unii de importanța pravilei. Păi asta-i jertfa! Zicea el în modestia lui: poate s-o milostivi Dumnezeu de mine și mi-o găsi o cale de mântuire. Păi ei merg mai departe! Tu n-ai ochi, tu nu

vezi... astea-a taine, daruri. Să dea Bunul Dumnezeu să avem ochi pentru ei, cinstindu-i, prohodindu-i, pomenindu-i în rugăciuni, cerându-le ajutorul în rugăciuni. Nu ca unor sfinți - tare ne-am mai temut și ne temem - ci ca unora care i-am cunoscut, măcar așa ca unor părinți pe care i-am avut. Tot lucrează ceva în sufletele noastre, azi, mâine, poimăine, și așa mai departe.

Ferească Dumnezeu să aibă sentimentul [părăsirii]: măi, băieți ma-ți uitat cu totul, n-ați mai venit pe aici. Deși e înconjurat de oameni. Păi cum Părinte vă simțiți părașit, când noi n-avem timp să intrăm? Ba da, dar toată baba vine: mie mi-a mutat prunul din fundul grădinii vecinul și de atunci sunt în proces cu el; și vine aia cu examene, aia cu fata de măritat, aia cu vaca de fătat... și l-au terminat. Părintele nu zice nimic. Și stă, și-l epuizează, și se uită în ochii lui... ce ochi albaștri avea și ce frumos vorbea. De aceea spune: măi, dar voi m-ați părașit?

Care voi? *Voi care cunoașteți cuvântul Meu, cum Eu cunosc pe Tatăl* - mergem mai la adânc, mai la adânc, mai la adânc - of, *neam necredincios și păcătos până când Voi fi cu voi?* Până când vă Voi răbda pe voi? Pentru aceea a venit Hristos! Da! Pentru aceia care veneau: Învățătorule zi la fratele meu să împartă pământul cu mine, averea cu mine. Dar cine M-a pus pe Mine?... El le vorbea de viața veșnică.

Așa și aici și cu asta închei. Iată, să aibă cui grăi păstorii și să aibă și cine să-i asculte. Să ne dea Dumnezeu păstori să ne vorbească după nevoile sufletelor noastre.

Dumnezeu să-i odihnească cu dreptii și pe noi să ne miluiască și să ne țină mai întăriți și mai uniți. Să facem orice să alungăm dezbinările acestea care, Doamne, Doamne, cât ne mai rup astăzi. Ne e frică, Doamne, de ce să ne fie frică? Nu mai știm să vorbim, să avem răbdarea unul cu altul și cu altul, să avem răbdarea aceasta. Nu! Tare ne-a mai dezbinat diavolul...

[Părintele Calciu] a fost un om al păcii, al unității. Să ne rugăm, să dea Dumnezeu, să ne aducă duhul acesta de pace și de unitate. Că de asta simțim golul acesta, că ne lipsește chipul lui și zâmbetul lui, și a celorlalți, pentru că au fost oameni ai păcii, au trecut peste tot, fără să abdice de la adevăr. Dat, iată, contează această manieră. De aceea sunt superiori și vor rămâne și de aceea nu putem să ne desprindem de ei nici după ce pleacă dintre noi. Și nici de mormintele lor. Pentru că așa i-am cunoscut, așa au viețuit, așa îi știm și așa îi mărturisim. Amin.

Minunea Sfântului Grigorie Palama contra hulitorilor latini

De vreme ce latinii defăimau Sfânta noastră Biserică a Răsăritului, zicând că după ce s-a despărțit de biserică apuseană nu are acum mai mult nici un sfânt nou, nici minuni, pentru aceasta Sfințitul Nectarie - care a fost patriarh al Ierusalimului în anul 1660 de la Hristos și a fost înfocat râvnitor al adevărului - vrând să astupe gurile cele fără de rușine ale latinilor și să-i dovedească mincinoși, numără pe mulți sfinți noi ai Bisericii Răsăritului, care au fost după dezbinarea latinilor și povestește multe și preaslăvite minuni noi.

Deci zice și pentru Sfântul Grigorie, care să prăznuiește astăzi (14 noiembrie - n.red.) că în insula care se numește Santorini, în ziua pomenirii sfântului acestuia, adică în a doua duminică a Postului celui mare, niște latini pluteau într-un caic, pentru ca să se plimbe. Sau, precum arată minunea aceasta mai curat Dositei Ierusalimiteanul, latinii au pus atunci niște copii într-un caic și pluteau și bătând cu mâinile lor, ziceau: „Anatema lui Palama! Dacă este Palama sfânt, să ne facă să ne înțeam”.

Aceasta huleau copiii latinilor și - o, minune preaslăvită, fraților! O, sfințenie și îndrăzneală către Dumnezeu a dumnezeiescului Grigorie! Chiar în ceasul acela în care huleau, fără furtună, mai ales în vreme de liniște, s-a înecat caicul cu toți care erau înăuntru, după hula care ziceau: „De este sfânt să ne înțeam!” Și trupurile hulitorilor acelora s-au scufundat în mare, iar spurcatele lor suflete în focul cel veșnic al muncii. Și așa s-a arătat și s-a adevărat sfințenia dumnezeiescului Grigorie, și S-a făcut minunat Dumnezeu, Cel ce este minunat întru sfinții Lui, căruia i se cuvine slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

(Viețile Sfinților,
pe noiembrie, pag. 278)

MARTURII CONTRA ERETICILOR ȘI A EREZIILOR

Sinodul mincinos din anul 754 d.H

Deci, în această prea cinstită biserică, pierzătorul împărat șezând împreună cu vânzătorul turmei lui Hristos, cel de un nume cu el, și cu cei de sub dânsul robi ai pântecelui - episcopi (adică întunecați) în loc de episcopi - au ținut sinodul cel necurat și vrăjmaș al lui Dumnezeu. Și a fost adunat acest sinod de luptătorii împotriva sfintelor icoane în anul 754 după nașterea lui Hristos, în al paisprezecelea an al împărăției lui Copronim. Și era 338 numărul episcopilor Răsăritului care se adunaseră, iar patriarh nici unul nu era, fără numai Constantin, mincinosul patriarh al Constantinopolului, ereticul cel de un gând cu împăratul, numind cinstitele icoane idoli sau chipuri cioplite. Și după multe vorbe și certuri, împăratul a silit pe toți episcopi să se supună voii lui la acea hulă împotriva lui Dumnezeu. Pentru că mulți dintre dânșii, deși vedeau luminos rătăcirea împăratului și a patriarhului și năpăstuirea Bisericii, însă nu îndrăzneau a zice nimic împotriva, temându-se de mânia împăratului și a patriarhului și de nevoia ce se făcea celor drept credincioși. Deci se plecau la credința cea rea, de care mai pe urmă, la sinodul cel adevărat al șaptelea, ce s-a făcut în împărăția lui Constantin cel tânăr și a maicii sale Irina, s-au lepădat și cu pocăință mărturisindu-se, s-au întors către buna credință; dar atunci, la acel sinod eretic au urmat împăratului și patriarhului.

Și atunci au fost așezate acolo dogme rău credincioase și urâte de Dumnezeu astfel: **Întâi**, că sfintele icoane să fie de toți numite idoli. **Al doilea**, toți cei ce se închină icoanelor să fie anatema, iar mai întâi pe Gherman care fusese patriarh înainte, l-au anatimizat, numindu-l slujitor la lemne. Ereticii cei fărădelege, singuri ei fiind anatimizati, au afurisit pe omul cel sfânt și drept, dar Dumnezeu l-a binecuvântat pe dânsul, încât s-a împlinit Scriptura care zice: *Aceia vor blestema, iar Tu vei binecuvânta*. **Al treilea** au hotărât ereticii ca fiecare să mărturisească că nu numai sfinții după moartea lor, ci nici Maica lui Dumnezeu nu poate să ne ajute nimic cu mijlocirea sa. **Al patrulea**, ca nimeni să nu îndrăznească a numi sfinți pe apostoli sau pe mărturisitori, pe fecioare și pe toți cei care au plăcut lui Dumnezeu. La sfârșit s-a zis ca să fie sinodul acela numărat cu cele șase sinoade care fuseseră mai înainte și să se numească sinodul al șaptelea a toată lumea, iar cel care nu va primi sinodul acela să fie anatema, ca Arie, ca Nestorie, ca Evtihie, ca Sever și ca Dioscor.

Se înfiorează oasele mele și rărunchii inimii mele simt durere, precum zice Elifaz, o, pricepuți și credincioși ascultători, când și numai întru pomenire le-aș cugeta pe cele făcute atunci. O, ce vorbire a vrăjmașului! O, ce hulă! O, ce schimbare în cel mai rău! Cum voi înțelege, Hristose, nemărginita Ta răbdare de atunci? Și cea mai de pe urmă și întâia și dintre toate mai rea, necurații aceia și nesfinții babilonieni, care au stricat via lui Hristos, pentru care s-a scris: *Ieșit-a fărădelegea de la preoții Babilonului și păstori mulți au stricat via Mea și au pângărit partea Mea, cei ce au rătăcit cărările pe pământ*, după zice paremia, și au adunat cu mâinile nerodire; cei ce între sfânt și necurat nu au deosebit, ci în mijlocul jertfelnicului tânguiera și vaiul au lucrat, aceștia sculându-se împreună cu tot poporul și mâinile la înălțime ridicându-le, au strigat ticăloșii într-un glas și au zis: „Astăzi este mântuirea lumii, căci tu, împărate, ne-ai izbăvit pe noi

de idoli”. O, glas dureros! Care atunci când a fost bombănit, cerul s-a întunecat și pământul împreună s-a clătuit, văzduhul l-au pângărit și toți cei de acolo s-au înstrăinat de Dumnezeu. Pentru că, dacă acest întâi începător al păgânătății este pricinuit al surpării idolilor, apoi deșartă s-a făcut intruparea lui Hristos și zadarnică învățătura Apostolilor.

(din Viața Sfântului Ștefan cel Nou, *Viețile Sfinților* pe noiembrie, ziua a douăzeci și opta, pag. 583-584)

Rugăciunile ereticilor nu se aud înaintea lui Dumnezeu, ci doar ale celor bineplăcuți Lui

Era în Antiohia un eparh înșelat de eresul marconitiilor, care făcea mult rău celor binecredincioși. Femeia aceia a căzut într-o boală cumplită, pe care nici un doctor nu putea să o vindece. Și din zi în zi crescându-i durerea cumplită a chemat eparhul pe eretici în casa sa și le-a zis să-i ajute femeii lui, rugându-se pentru sănătatea ei. Iar ei s-au rugat pentru dânsa neîncetat trei și mai mult, dar nimic n-au folosit. După aceea a zis femeia către bărbatul său: „Aud de un preot cu numele Ioan, care viețuiește cu episcopul Flavian, că este ucenic al lui Hristos și orice cere de la Dumnezeu îi dă lui. Deci, rogu-te, du-mă la dânsul ca să se roage pentru tămăduirea mea, căci am auzit că multe semne face. Iar marconitiții nu-mi ajută cu nimic și din aceasta se vedește credința lor cea rea. Pentru că de ar fi fost dreaptă credința lor, le-ar fi ascultat Dumnezeu rugăciunea”.

Ascultând bărbatul cuvintele ei a dus-o la biserică ortodoxă a binecredincioșilor și, neîndrăznind s-o ducă înăuntru, pentru că era eretic, a așezat-o înaintea ușilor bisericii și a trimis la episcopul Flavian și la preotul Ioan, spunându-le despre venirea sa și despre pricina venirii, ca să se roage Domnului nostru Iisus Hristos pentru sănătatea femeii sale, care boala cumplită. Și ieșind la dânșii episcopul împreună cu Ioan, au zis: „Dacă vă veți lepăda de eresul vostru și vă veți apropia de Sfânta, Sobornicească și Apostolească Biserică, veți dobândi tămăduire de la Hristos Domnul”. Iar ei au făgăduit cu osârdie a face aceasta. Și a poruncit Sfântul Ioan să aducă apă și a rugat pe Flavian ca să facă semnul Crucii peste apa aceea. Și făcându-se aceasta a poruncit să o verse peste cea bolnavă; și îndată s-a sculat sănătoasă, ca și cum n-ar fi fost bolnavă niciodată, și slăvea pe Dumnezeu. Și văzând eparhul acea minune ce s-a făcut cu femeia sa, s-a apropiat împreună cu dânsa de Sfânta Biserică, lepădându-se de eresul lui Marcion și s-a făcut bucurie mare pentru întoarcerea eparhului.

Iar ereticii s-au tulburat foarte tare și s-au mâniat asupra Sfântului Ioan, semănând pretutindeni asupra sa hule și clevetiri, zicând că este vrăjitor și fermecător. Însă Dumnezeu degrabă a închis gura lor cea mincinoasă, aducând asupra lor o pedeapsă cumplită. Căci odată fiind cutremur mare în Antiohia a căzut capiștea aceea în care ereticii aveau adunarea lor și, fiind adunați mulțime fără număr acolo, au murit fiind uciși de căderea capiștei; iar dintre binecredincioși nici unul nu s-a vătămat de cutremur. Acest lucru văzându-l, nu numai ereticii ce mai rămăseseră, ci și elinii au cunoscut puterea lui Hristos și, dărâmând capiștile lor se întorceau către adevăratul Dumnezeu prin învățătura Sfântului Ioan.

(din Viața Sfântului Ioan Gură de Aur, *Viețile Sfinților*, pe noiembrie, ziua a treisprezecea, pag. 217-218)

FILE DE ISTORIE, CHIPURI DE MARTIRI

Părintele Nicodim Măndiță - mărturisitor contra comunismului

Fabian SEICHE

Părintele Nicodim s-a născut la 28 octombrie 1889 în familia țărănilor Ioniță și Filoftea, primind la botez numele Nicolae. A absolvit numai 5 clase elementare. Între anii 1911-1918 a fost înrolat în armată, participând la campania din 1913 din Bulgaria și la luptele din primul război mondial. În 1920 s-a călugărit la schitul Măgura-Bacău, cu numele de Nicodim, fiind hirotonit ieromonah în vara aceluiași an. A slujit ca preot misionar în satul Schitul Frumoasa-Bacău și Vâlcele (1921-1923), duhovnic la mănăstirea de maici Giurgeni-Roman (1923-1925) și preot misionar în Ardeal: satele Pâclișa-Alba, Hășmașul Ciceului, Simișna și Leurda Gârboului-Cluj (1925-1935). Peste tot a întors oamenii la credință prin predici, exemplul personal și citirea cărților de către credincioși. Sectarii, cârciumile și leneșii satului dispăreau din fiecare loc, era o adevărată revoluție duhovnicească. A fost un misionar unic și neegalat al secolului XX.

În următorii 40 de ani a fost duhovnic la mănăstirile de maici Agapia (1935-1945), Văratec (1945-1962) și din nou Agapia (1962-1975). A primit rangul monahal de protosinghel. În perioada regimului comunist a scris cărți de învățături duhovnicești, cu conținut anti-comunist, multiplicat de colaboratori și distribuite în diferite localități printr-o rețea de colportaj. Acuzat de „infrafracțiunile de răspândire de publicații interzise”, a fost condamnat prin sentința nr. 38 a Tribunalului Militar București, 22 ianuarie 1965, la 8 ani închisoare corecțională. Ținându-se seama de vârsta și boala de care suferea, completul tribunalului s-a deplasat la Târgu Neamț. Părintele a fost deținut la penitenciarul Aiud - semn că era un element „periculos - iar cele 500.000 de cărți confiscate au fost trimise la topit.

În actul de acuzație din dosarul părintelui se arată: „Inculpatul personal a atras în grupul de colportori, pe numiții Ionescu Jorj, Țupu Anica și Chioaru Nicolae, elemente fanatice din asociația interzisă „Oastea Domnului”, inculpatul a recunoscut că a făcut parte

din grupul de colportaj de materiale mitic-religioase, împreună cu Poitelea Vasile, Măgirescu Costache, Palade Nicolae, Palade Gheorghe și Bălan Grigore, că acest grup și-a continuat activitatea și după 1948 când i s-a retras autorizația; că în 1955 a aflat de arestarea lui Ionescu Jorj, Popa Elena și a altor două persoane, care fusese găsite cu materiale religioase în gara Bacău și că după un an, respectiv în 1956 și-a reluat această activitate” (v. *Rost*, nr. 51/mai 2007).

Pentru intelectualii „subțiri”, opera părintelui Nicodim este văzută prea simplistă, chiar peruilă. Dar puțini oameni au fost în stare să întoarcă pe calea credinței un număr așa de mare de suflete, cum a făcut el. Îi îndemna să citească în mod serios cărți de învățatură ortodoxă pentru a cunoaște, cultiva și apăra dreapta credință. Cele propovăduite de el nu erau spectaculoase, ci elemente simple, pe înțelesul tuturor. Gheorghe Ionescu: „de la bun început părintele și-a dat bine seama că, de nu vor citi creștinii cărți folositoare de suflet, nu se va putea realiza transformarea lor, din oameni vechi în oameni noi. Nu-s de ajuns numai predicile, slujbele, Tainele sfinte și exemplul vieții trăite, ci e absolut de mare trebuință să li se ofere oamenilor și cărți sfinte spre citire, aceasta constituind hrana sufletului creștinesc, după cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos, care zice în Sfânta Sa Evanghelie: «Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu»”.

Părintele a dus o viață modestă, deoarece banii pe care îi primea de la credincioși îi folosea pentru cărți. S-a apucat el însuși de scris, lista sa de lucrări fiind impresionantă. În 1948 au fost luate măsuri drastice de limitare a cărților, fiind eliminate cele cu conținut „mistic”.

Dacă avem în vedere că activitatea grupului părintelui s-a desfășurat neîntrerupt din 1948 până în 1964, ne dăm seama de anvergura lucrării duhovnicești, impactul în rândurile credincioșilor, dar și eforturile mari cu mijloace modeste depuse de ucenicii săi. O mână de oameni copiau la mașina de scris

textele, le tipăreau la mica lor tipografie clandestină sau chiar au reușit să scoată cărți la tipografia „oficială”, mai ales ale eparhiilor Bisericii.

În 1955 o parte din colaboratori sunt arestați, descoperindu-se asupra lor numeroase lucrări care urmau a fi difuzate, fapt ce constituia o „infrafracțiune” gravă. Unii erau membri ai organizației Oastea Domnului, scoasă în afara legii. Cum părintele Nicodim colaborase strâns cu ostașii, i s-a deschis un dosar de urmărire pe linia Oastea Domnului. În 1964 rețeaua cade și sunt descoperite depozitele de carte. Zece persoane sunt judecate și condamnate la București, sentința nr. 10 din 9 ianuarie 1965, pentru răspândirea de publicații interzise.

După un an și jumătate de închisoare, i-a fost anulat restul de pedeapsă și i s-a permis să revină la Agapia, unde se retrăsese ca pensionar din 1962. După 55 ani de aleasă slujire în Biserică, pleacă la cele veșnice la Agapia, duminică 6 iulie 1975 - cunoscându-și mai înainte sfârșitul - la vârsta de 86 ani.

Cărți publicate

Rugăciunea lui Iisus; Învățăături despre rugăciune (Ed. Agapis, 1997; majoritatea la această editură!); *Îndrumar pentru spovedanie; Viața Maicii Domnului; Oglinda Duhovnicească*, 6 vol.; *Vrednicia sufletului; Îndreptar pentru spovedanie; Al cui chip să purtăm?; Dai voință iei putere; Despre păcatul injurărilor; Judecata particulară a sufletului omnesc după ieșirea din corp; Pacea părinților cu pruncii lor; Priveghiul creștinesc; Ce să facem și ce nu trebuie să facem în Sfânta Biserică; Capcanele iadului; Minunile Maicii Domnului; Vămile văzduhului și mărturii despre existența lor; Păcatul furtului; Fumatul este un păcat?; Privești apocaliptice etc.*

Gheorghe Ionescu, unul din ucenici, a publicat „*Viața și activitatea protosinghelului Nicodim Măndiță (1889-1975)*”. Mai amintim studiile eruditului Mihai Rădulescu, fost deținut și el, profund impresionat de sfințenia și personalitatea părintelui.

Fapte și cuvinte de învățatură

„Acest duhovnic iscusit nu dădea la spovedanie canon aspru niciodată. Mai întâi cerea creștinului să înceteze păcatul, apoi să se roage, îi cerea să citească zilnic cele șapte Laude, să citească Sfânta Scriptură, învățătura de credință, Viețile Sfinților și alte cărți de folos sufletesc. El puna accent îndeosebi pe cunoașterea dreptei credințe și pe sfânta rugăciune.

- Cine nu citește, zicea el, nu cunoaște. Și cine nu cunoaște Sfânta Scriptură și credința ortodoxă, acela ușor cade în păcate de moarte și este prins în mreaja sectelor.

Era un om de rugăciune. Se ruga în chilie cu mâinile înălțate spre cer, se ruga în biserică, se ruga pe cale, se ruga în pădure, permanent slăvea pe Dumnezeu. După ce-și termina rugăciunea, deschidea ușa chiliei și vorbea cu oamenii, spovedind și mângâind pe toți. Uneori fața lui era luminată de darul rugăciunii și de bucuria Duhului Sfânt.

Părintele Nicodim puna mare accent pe răspândirea cărților bune, ortodoxe, în rândul credincioșilor. Uneori zicea către fiii săi

duhovnicești:

- O carte bună, creștinească, este un înger al lui Dumnezeu, căci te învață să-L cunoști și să-L iubești, să descoperi frumusețea vieții în Hristos, să iubești pe oameni, să te ferești de păcat și să te îngrijești de mântuirea sufletului. Dacă în viață agonisești cărți sfinte în locul banilor, iar după moarte urmașii le ar vinde, tu nu vei pierde folosul lor și ți se va socoti ca o milostenie sufletească, pentru că oriunde vor ajunge cărțile sfinte, vor răspândi lumina și vor aduce sufletele la cunoștința de Dumnezeu. Iar dacă vor rămâne după tine bani sau averi și urmașii le vor cheltui în păcate, nu numai că nu te vei folosi cu ceva, ci vei fi găsit vinovat că prin zgârcenia și lăcomia ta ai dat urmașilor prilej de păcate. Dacă faci praznic mare, încât să hrănești tot satul; dacă îmbraci pe cei săraci cu haine noi, dacă faci chiar și biserici din temelie, nu se supără atât de mult vrăjmașul, ca atunci când dai cuiva o carte bună de citit, o carte creștinească în care să poată vedea, ca într-o oglindă, starea lui sufletească de decădere morală și de păcătoșenie.”

(cf. Arhim. Ioanichie Bălan,
Patericul Românesc)

Autoritățile promit alternative în cazul documentelor cu cip

Dumnezeu, pentru rugăciunile și osteneala bineplăcuților săi și a celor vrednici a dat o oarecare înlesnire în ceea ce privește luarea documentelor biometrice și/sau cu cip.

Astfel prin modificarea legii, cetățenii pot alege între un buletin de identitate cu cip, unul cu amprentă digitală și cel standard. Pentru oricare din opțiuni termenul de valabilitate este de zece ani. Modificările legislative vor intra în vigoare din data de 1 iulie 2011. Dar... Există și o veste rea, în sensul că directorul adjunct al Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date, Daniel Gheorghe a spus: „De la momentul în care și ultimul județ din țară va trece la emiterea cardului electronic de identitate etapizat, pe intervale de variante, într-un termen de patru ani dorim să schimbăm documentele aflate în circulație cu noul document de identitate”. Deci cum rămâne cu valabilitate de 10 ani?

Și în ceea ce privește cardul de sănătate sunt vești bune. După dezbaterile publice din data de 18 octombrie 2010 Ministerul Sănătății a declarat, prin reprezentanții săi, că va avea în vedere un „sistem alternativ de identificare a calității de asigurat, altul decât cel al cardului cu cip”, fără însă să aducă precizări în acest sens. Confruntat cu numeroase contestări legate de încălcarea drepturilor constituționale (libertatea de conștiință, protecția datelor personale, dreptul la intimitate) autoritățile au declarat că, pentru cei care plătesc contribuțiile de sănătate se va asigura dreptul la alternativă.

Dacă își vor respecta cuvântul rămâne de văzut, mai ales că am remarcat câtă greutate are pentru autorități cuvântul dat, indiferent că este vorba de președinte, premier și guvern, parlamentari sau funcționari publici.

Vorbă din inimă

Era cu câțiva ani înainte de 1989.

Povestitorul era corist la Biserica Sfinții Trei Ierarhi din Piatra Neamț și mai era și profesor la un liceu (*ce tupeu*). Într-o sâmbătă fusese chemat (la ordine) de către inspectorul general adjunct. Cum adică își permite el (profesorul) să cânte la un cor bisericesc (adică să se *compromită*) dând exemplu negativ elevilor!!! Bineînțeles că s-a făcut aluzie directă la desfacerea contractului de muncă dacă inculpatul nu se conformează indicațiilor *prețioase*. Discuția a ținut 3 ore și s-a sfârșit cu durere de cap de ambele părți! După această confruntare dură, bietul profesor se ducea abătut spre casă: cum să renunțe la cor, dar în același timp cum să renunțe la carieră. Dilema era grea de tot. În această stare fiind, se întâlnește, pe malul pârâului Cuejdi (un amărât de pârâiaș care traversează orașul și care abia ar învăța o roată de moară mai bicisnică) cu părintele paroh de atunci, venerabilul părinte Constantin Munteanu, licențiat și doctor al Facultății de Teologie din Cernăuți - instituție de mare prestigiu european cândva.

Acest părinte făcuse eroină mulți ani un lucru rar pentru acele vremuri crunte, adică era permanent în biserică (înghețând de frig căci biserică nu avea încălzire pe atunci) la dispoziția gospodinelor (mame și bunici) care veneau la el cu tot felul de necazuri (și nu veneau în zadar!). Bineînțeles că era din când în când chemat de anumiți tovarăși să dea socoteală de *neascultarea* lui față de ordinile primite *de sus*. Părintele îl întrebă pe profesor de ce e așa abătut, iar acesta îi relată cele de mai sus.

Văzând că ploaia se întetește, părintele îl atenționează pe profesor de creșterea vizibilă a debitului Cuejdiului, la care profesorul în răspuns cu tot sufletul: „Să de Dumnezeu ca mâine să fie Cuejdiul pe străzile din centru!”. Părintele se sperie puțin de oful profesorului și-l sfătuie să fie răbdător, că Dumnezeu are grijă, de noi. Această conversație era pe la ora 16, după care cei doi au discutat alte lucruri mergând spre case, în Dărmănești. A doua zi, când profesorul se ducea la cor fiindcă era duminică, nu mică îi fu mirarea văzând peste tot un strat de mâl gros de circa 20 cm și utilajele muncind din greu pentru a face deocamdată căi de acces pentru pietoni. Așa s-a lucrat câteva zile până ce s-a curățat tot orașul. Dar apa intrase și prin casele din zonele mai joase. Află și faptul că inundația se petrecuse la mai puțin de două ore după conversația cu părintele. Atunci își aduse aminte de discuția avută cu părintele, precum și de cuvintele: „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului Amin”. Dumnezeuului nostru fie slava veșnică. Amin.

I.C. Gheorghiuță

HRISTOS Se naște, slăviți-L...

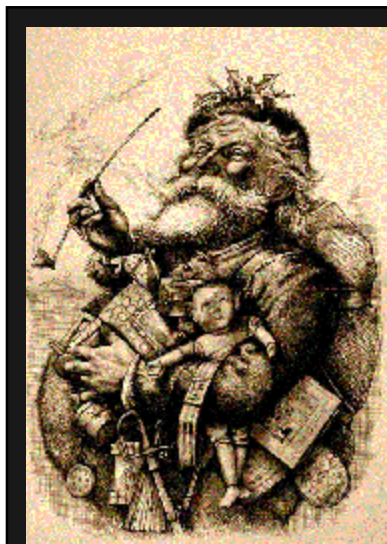
Caesar ARONEȚ

Crăciunul - sărbătoare care pentru fiecare om face să vibreze sufletul în miez de iarnă cu căldura întâlnirii sau a reîntâlnirii cu Hristos.

Dumnezeu Fiul Se întrupează de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și ia trup. Textul grecesc din începutul Evangheliei după Sf. Ioan redă extrem de interesant termenul prin *sarx* și nu prin *soma*, ceea ce vrea să sublinieze tocmai această apropiere maximă a lui Hristos față de om: *sarx* înseamnă la bază *carne*, adică Hristos a luat trupul nostru material, cu tot ce implică condiția umană afară de păcat (care, de altfel, nu este propriu firii umane) și apoi a ridicat-o la gradul maxim de desăvârșire. Ceea ce vreau să punctez în cele ce urmează sunt câteva aspecte referitoare la modul cum e înțeles crăciunul astăzi și să trec în revistă câteva din simbolurile Crăciunului modern.

În primul rând Crăciunul nu trebuie separat de celelalte sărbători creștine. Lucrarea lui Dumnezeu nu se rezumă doar la Naștere, iar a fi să zic așa, mai religioși doar într-o noapte sau o perioadă de câteva zile nu își are sensul în Ortodoxie, mai ales când imediat după Crăciun urmează o serie întreagă de sărbători pe care mulți dintre creștini le trec ușor cu vederea. Nu poate fi neglijată sărbătoarea Tăierii împrejur după trup a lui Hristos și nici Epifania pentru că altfel Nașterea lui Hristos e minunată doar prin modalitate și nu și prin scop, fiind deja celebru dictonul Sf. Atanasie - *Dumnezeu S-a făcut om ca pe om să-l îndumnezeiască*¹. Dacă ne limităm doar la *coborârea* lui Hristos (numită teologic kenoză) nu ajungem la scopul ultim, care e îndumnezeirea omului sau acel theosis la care face referință Sf. Petru (II 1,4). Din punct de vedere istoric, sărbătoarea Crăciunului a fost prăznuită până în sec. IV cu cea a Epifaniei (6 ianuarie). Odată cu sec. IV la Roma se prăznuia pe data de 25 decembrie iar până la mijlocul sec. V și Biserica Ierusalimului a adoptat această dată².

Ceea ce vreau să subliniez în aceste puține cuvinte este că nu trebuie să uităm această legătură să zic așa a sărbătorii Crăciunului cu restul sărbătorilor, să nu separăm opera lui Hristos de viața noastră pentru că altfel se ajunge la formalism, superstiție și sclipici comercial. Este grăitor exemplul Haloweenului. Haloween reprezintă în lumea catolică

**Moș Crăciun sau
Santaclaus**

**ODIN -
zeul germanic cu un ochi**

sărbătoarea tuturor sfinților (chiar numele derivă de la *All hallow's evening*); această sărbătoare s-a suprapus peste elementele păgâne iar fiindcă creștinii catolici nu au ținut îndeajuns la elementul tradițional și doctinar creștin, vedem că sărbătoarea tuturor sfinților din păcate s-a transformat în cu totul altceva. Noi, ca și creștini ortodocși, avem datorita de a păstra tradiția și învățătura noastră pentru că vedem că sărbătoarea Nașterii Domnului este asaltată de elemente de păgânism. În cele ce urmează voi încerca să punctez câteva elemente din simbolismul contemporan asociate Crăciunului.

În primul rând trebuie precizat că și Crăciunul s-a suprapus în spațiul european mai ales peste sărbătoarea păgână a soarelui sau Sol Invictus - Soarele neînving și era asociată mai ales cu solstițiul de iarnă. În epoca precreștină se credea că soarele își recapătă puterile pentru a putea învinge întunericul (asociat adesea cu spiritele malefice) iernii și pentru a readuce vegetația la viață. Tot în această perioadă în lumea romană se sărbătorea Saturnalia, o serie de sărbători în cinstea lui Saturn, celebrate prin ospete și beții. Crăciunul creștin apare evident (cronologic vorbind) după acestea și faptul că se suprapune ca dată peste ele doar ajută omul să treacă de la elementul păgân la cel creștin, de la beție și desfrâu la viața sau existența cea bună de care vorbește Sf. Maxim pentru a ne apropia mai mult de Binele suprem (cf. Sf. Dionisie³) care S-a întrupat și a

venit în maximă apropiere față de noi. De altfel, chiar troparul Nașterii pe care credincioșii îl aud nu doar la slujbă la Biserică, ci și când primesc pe preot în casele lor, acest lucru îl subliniază: *cei ce slujeau stelelor de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui Dreptății și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus*. Este de datoria noastră să nu facem exact drumul invers pe care l-au făcut înaintașii noștri, anume să transformăm Crăciunul creștin înapoi în saturnalii păgâne prin beții și petreceri care n-au nici o legătură cu Nașterea după trup a lui Hristos.

Unul din elementele cele cunoscute ale Crăciunului modern care, practic, în mintea majorității e legat de însăși esența sărbătorii e bradul sau pomul de crăciun. Acesta este probabil unul din elementele cele mai interesante de înțeles. În primul rând trebuie să avem în vedere o considerație de ordin practic, și anume că în foarte multe zone brazii sau coniferele în general nu cresc, nu sunt specifice, dar totuși sunt preferate coniferele, chiar și artificiale. Simbolistica arborilor este foarte adâncă însă și a spune că se trage dintr-o anumită zonă este improbabil, poate datorită faptului că în toate zonele de pe glob copacul a fost un simbol al sacrului. Eliade chiar afirmă că, *cosmosul este văzut sub forma unui arbore uriaș*⁴ și pornind de la un exemplu din mitologia scandinavă afirmă în continuare că „*Această ideogramă își găsește corespondențe în nenumărate alte tradiții*”⁵. Apoi Eliade

clasifică *culte vegetative* pe anumite grupe, singurele ilustrative pentru spațiul nostru fiind cel mai probabil cele ale copacului ca centru al lumii și suport al universului, simbol al regenerării și simbol al vieții.

În mitologia nordică scandinavă Yggdrasil este arborele cosmic prin excelență. Rădăcinile acestui copac se înfig până în inima pământului, iar lângă acesta se află fântâna Mimir unde Odin și-a lăsat un ochi și unde se întoarce pentru a-și împospăta și spori înțelepciunea. Eliade notează că *Karl Krohn a încercat să explice mitul lui Yggdrasil prin Arborele Vieții din Vechiul Testament, iar Sophus Bunge prin legenda Crucii lui Iisus Hristos. Cele două ipoteze sunt inacceptabile*⁶. Fuziunea Arborelui Cosmic și Arborele vieții se întâlneste și la germani⁷, de unde cel mai probabil s-a dezvoltat tradiția arborelui împodobit de Crăciun. Desigur, ideea de arbore al vieții nu e străină ortodoxiei, acest arbore fiind menționat chiar în Sf. Scriptură în începutul cărții Facerii. Chiar Crucea Mântuitorului, conform unor scrieri apocrifite (*Apocalipsa lui Moise, Viața lui Adam și a Evei*) ar fi fost făcută din lemnul pomului cunoștinței binelui și răului. Tot în aceste scrieri se găsește și legenda lui Set care ar fi văzut un arbore a cărui rădăcini se prelungeau până în infern⁸. De aceea Crucea este numită în slujbe *lemnul cel de viață dătător*, dar pentru creștini pomul vieții este însuși Hristos, de aceea Crucea poate fi astfel considerată doar pentru că Hristos, adevăratul izvor al vieții, S-a răstignit pe ea. Astfel în mediul secularizat de azi copacul din păcate tinde să-l înlocuiască pe Hristos. Este arhicunoscut faptul că nu doar creștinii serbează Crăciunul, ci chiar și în Orientul îndepărtat se serbează acest X-mas comercial, fără nici o legătură cu Nașterea lui Hristos, iar copacul este un element nelipsit. Dar în tradiția noastră singurul izvor de viață și "regenerare" sufletească este însuși Hristos. De aceea poate cea mai potrivită întrebare e *câți dintre noi am fost și ne-am împărtășit cu Hristos și câți am tăiat copaci?* Mania tăierii de copaci în acest sezon ce creează dezastre ecologice nu trebuie să înlocuiască bucuria întâlnirii cu Hristos. Când copacul este sau devine mai important în casa decât Hristos în suflet nu-și mai are rostul și e un element dăunător.

Un alt personaj care în mintea creștinului modern este reprezentativ pentru Crăciun este însuși Moș Crăciun (*foto stânga*). Moșul este probabil figura pe care mulți dintre oamenii mari și ma-

rea majoritate a copiilor o asociază instantaneu cu Crăciunul. Dar cât de creștin este Moșul?

În tradiția ortodoxă Moș Crăciun așa cum îl știm noi azi nu a existat. Sfântul cinstit în această perioadă de creștini a fost și este Sf. Nicolae, arhiepiscopul Mirei Lichiei⁹. Este de ajuns a citi viața acestui sfânt pentru a ne da seama de ce lumea îl cinstea astfel, pentru marea sa milostenie; dintre multele minuni săvârșite de el mai cunoscută fiind istoria cu cele trei fete pe care le-a salvat de la prostituție. Omul credincios era conștient astfel că sfinții nu sunt ruși de realitatea înconjurătoare, că între Biserica luptătoare și cea triumfătoare nu există o separație netă, Hristos fiind Capul întregii Biserici. Vedem însă că Moșul de azi nu prea seamănă cu Sf. Nicolae, ci mai degrabă cu Odin (*foto dreapta*). Acesta era unul din zeii principali în mitologia popoarelor germanice și reminiscențe ale acestuia se găsesc și azi¹⁰. Eliade îl prezintă în legătură cu Yggdrasil și fântâna Mimir unde și-a lăsat unul din ochi zălog¹¹. Era văzut ca un om bătrân cu barbă lungă și sură (...) purta o căciulă îndesată peste frunte¹² și o haină lungă și călătorea pe calul său magic Sleipnir cu 8 perechi de picioare (de unde probabil s-a dezvoltat concepția modernă comercială că Moșul are renii magici care trag trăsura).

Moș Crăciun sau Santaclaus¹³ cum e cunoscut în apus a "emigrat" în America în sec. XVII odată cu negustorii și meșteșugarii danezi și a căpătat forma modernă în sec. XIX. În 1863 caricaturistul american Thomas Nast îl ilustrează pe Moș Crăciun în *The Harper Weekly* aproape cum îl știm azi: un bărbat gras, scund, fericit, etc. Următorul pas important care a conturat imaginea definitivă a lui Moș Crăciun a fost ilustrația lui Haddon Sundbloom într-o reclamă pentru Coca Cola; de aici își trage moșul haina roșie și guler alb, aceste fiind culorile firmei în anii 1930. Toate celelalte tradiții moderne cum ar fi paradele de moș crăciuni, intratul pe horn, etc sunt rezultatul amestecului de culturi specific american.

Se poate vedea așadar cum Moș Crăciun a apărut ca o "pervertire" sau mai bine zis o "schimbare" a Sfântului Nicolae și din păcate tinde să-l înlocuiască pe Hristos. Din păcate mulți dintre copii, datorită ignoranței părinților, sunt mai atașați de Moșul decât de Hristos, despre care au auzit prea puțin. Nu se cuvine să punem pe plan principal cadourile de jucării și dulciuri (care nu sunt rele în sine) și să lăsăm pe plan secund slujba de la Biserică unde copii se pot

împărtăși cu Hristos.

Aceste elemente pe care doar le-am schițat puțin, putându-se vorbi mult mai mult despre fiecare, tind să comercializeze crăciunul autentic ortodox. E absolut ridicol faptul că popoare necreștine adoptă Christmas¹⁴ deși nu cred în Hristos doar din spirit de imitație, din considerente comerciale sau alte motive. Noi avem datoria de a înțelege și de a păstra moștenirea noastră spirituală ortodoxă pentru că altfel ortodoxia devine o fațadă și se poate afirma că *divino-umanitatea lui Hristos se reproduce în taina Bisericii(...)* Biserica se structurează în societatea umană unde trăiește, fără a se confunda totuși cu societatea umană, fiind în lume, dar nu din lume. Cuvântul lui Dumnezeu înscris în Scripturi, Pâinea și Vinul Euharistic înseamnă prezența lui Dumnezeu în lume până la sfârșitul veacurilor¹⁵. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute să păstrăm credința noastră ortodoxă având Sfânta Treime ca început și desăvârșire a vieții noastre.

¹ Sf. Atanasie, *Primul discurs contra arienilor*, C. 54 (P.G. vol. 25, col. 192B) apud. V. Lossky, *După chipul și asemănarea lui Dumnezeu*, Humanitas, București 2006, pag. 97

² Thopson Gale, *The Gale encyclopedia of religion*, pag. 431

³ Sf. Dionisie Areopagitul, *Despre numirile divine în Opere complete*, Ed. Paideia, traducere, introducere și note de Pr. Dumitru Stăniloae, București 1996, pag. 139

⁴ Mircea Eliade, *Tratat de Istorie a Religiiilor*, trad. de Mariana Noica, Humanitas, București 2008, pag. 277

⁵ idem

⁶ Mircea Eliade, *op.cit.*, pag. 288

⁷ În general tradițiile legate de vegetație în perioada solstițiului de iarnă sunt legate de mitul regenerării naturii

⁸ Mircea Eliade, *op.cit.*, pag. 304

⁹ Lichia sau Lycia e o provincie bizantină în Anatolia, azi în Turcia

¹⁰ De la numele lui Odin-Wodan derivă cel mai probabil denumirea zilei de miercuri în engleză: Wednesday- Wodan's day

¹¹ Mircea Eliade, *op.cit.*, pag. 288

¹² Pr. Conf. Dr. Alexandru Stan, Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria religiilor*, Editura IBMBOR, București 1991, pag. 170

¹³ Denumirea de Santaclaus vine din daneză de la Sinterklass

¹⁴ Denumire ce derivă de la Christ mass - messa (liturgia catolică) în cinstea nașterii lui Hristos

¹⁵ Pr. Prof. Dr. Boris Bobrinsky, *Taina Bisericii*, Reîntregirea, Alba-Iulia 2004, pag. 40

PAPALITATEA PĂGÎNĂ ȘI ANTIHRISTICĂ (2)

Florin STUPARU

B. Biserica Romană și păgînismul contemporan: Mișcarea Ecumenică

Se crede îndeobște, chiar de către ortodocși, că papismul este „o formă” a Creștinismului (de parcă Adevărul ar putea fi de mai multe feluri, de parcă ar putea fi mai mulți „hristoși” adevărați!). Aceasta se datorează puterii (politico-financiare) și propagandei Bisericii Romane, dar mai ales faptului că papismul e cea mai la îndemână credință minciunoasă, care se potrivește întru totul duhului lumesc al omului căzut, dornic de pogorămintele „indulgențelor”, „dispenselor” și „Purgatoriului”. Dar - dacă cercetăm de Dumnezeu insuflata *Sfântă Scriptură a Vechiului și a Noului Testament*, de Dumnezeu insuflătele învățăturii ale Sfinților Părinți ai Bisericii, de Dumnezeu insuflătele *Sfinte Canoane* - vedem nenumăratele nepotriviri înveredate dintre erezia romană și adevărul Creștinism al Bisericii lui Hristos, aceea Ortodoxă. Aceste deosebiri dezvăluie papismul ca fiind nimic altceva (printre altele) decât vechiul păgînism îmbrăcat în haină creștină, precum s-a arătat.

Așa putem înțelege de ce Vaticanul este capitala pan-ecumenismului, de ce Marele Preot de la Roma propovăduiește „valorile spirituale” ale tuturor păgînilor și înfrățirea cu aceștia. Să ne amintim de întâlnirea de la Assisi din anul 1986, pusă la cale de papa însuși. La acea adunare de rugăciune, întâii stătători ai 160 de „religii” s-au întâlnit pentru a se ruga „Domnului” pentru pacea lumii. Între ei, au fost închinători la foc, la șarpe, buddhiști, musulmani, spirițiști, hinduiști și animiști. Papa Ioan Paul II a grăit: „Toți ne rugăm acum «Domnului» («to the God»!)” - deși fiecare crede, ai zice, într-un alt „God” și negreșit nu întru Hristos-Dumnezeu. De fapt, toți se închină aceluiși domn stăpînitor al lumii acesteia căzute, și anume diavolului cel mare Satana, care li se arată în felurite chipuri¹.

Dar atotputernicia papală s-a văzut cînd Ioan Paul al II-lea a primit acea mulțime de „lideri religioși din toată lumea”, la Vatican: toți l-au salutat ca pe pe întâi-stătătorul lor (un ierarh român a dat chiar să-i pupe inelul, deși protocolul zicea să-și strîngă mîinile, acesta fiind semnul masonic al „solidarității”). Întîlnirea s-a terminat cu un mare spectacol de sunet și lumină, nimic altceva

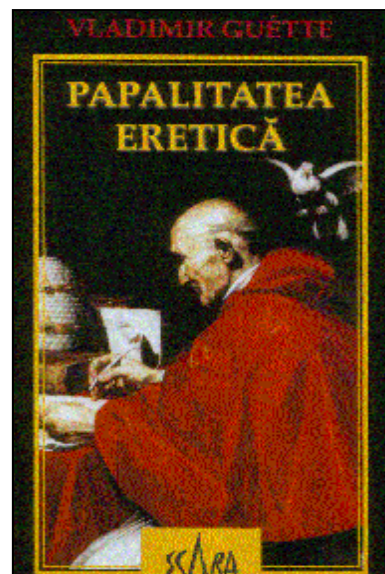
decît o „liturghie” în cinstea omenirii căzute și a Antihristului așteptat de ea, consfințind unirea tuturor împotriva Dumnezeu-Omului. (Despre papă ca înainte-mergător al Antihristului vom vorbi însă mai încolo.)

Nu este locul aici să zicem mai multe despre înfrățirea papilor cu marii vrăjitori ai lumii. De pildă, Ioan Paul al II-lea s-a întîlnit cu toți: i-a binecuvîntat și a fost binecuvîntat la rîndul său de aceea (de la cei Africani și pînă la preotesele lui Shiva). Unul dintre prietenii săi apropiați era Dalai Lama, „zeu” el însuși și întâi-stătător al buddhiștilor din toată lumea. (Buddhismul este un vrăjmaș mărturisit al Creștinismului, jurat să vadă nimicirea acestuia și pieirea lui de pe fața pămîntului.)

În a doua poză, îl vedem pe papa dînd mîna cu un șef Voodoo, Voodoo fiind o formă de șamanism (vrăjitorie) african, care se întemeiază pe dansuri drăcești care pot dura zile în șir. În vremea dansului, sînt chemate duhurile necurate pentru a cere demonizarea credincioșilor. În Haiti, această credință drăcească este unită cu „creștinismul” roman. Se zice că Haiti este o țară 85% papistă și 110% Voodoo²! Dar pentru papa cel păgîn, asta nu e nimic! În vremea vizitei sale în Africa, pe cînd nebune tinere fete dansau în fața lui ca să-l aducă în starea de „transă”, papa le-a spus urmașilor lui Voodoo că nu-și vor trăda înaintașii dacă vor trece la papism! Chiar așa și e, căci papismul este el însuși la fel de îndrăcit! Africanii aceia și-ar trăda „credința strămoșească” doar dacă s-ar creștina!

Pentru a nu mai lungi cuvîntul, destul este a zice că, în numele „păcii” potrivnice lui Hristos³, papa (de pildă Ioan Paul al II-lea) face orice: o sărută în chip ritual pe zeița-Glie (Gheea), sărută *Coranul* musulman, se roagă la Zidul Plîngerii și așa mai departe. Papalitatea încurajează toate practicile *New Age*-ului, ocultismului și credințelor „mistiche”. Astfel, „*Catholic World*” (publicația oficială a Vaticanului), cuprinde numeroase articole care propovăduiesc mișcarea *New Age*. Mii de preoți și călugărițe practică Yoga și alte forme de misticism buddhist. În întreaga lume, școlile papiste îngăduie și folosesc metode oculte și *New Age*-iste (din publicația *Femeia călare pe Fiară*).

Putem spune așadar că Ecumenismul este reînvierea Babilonului, și anume a aceluia „duhovnicesc”, așa cum Eu-

ropa Unită, Statele Unite ale Americii, Uniunea Statelor Americane (viitoarea federație alcătuită din S. U. A., Mexic și Canada), care preînchipuie Statele Unite ale Lumii, însemnează Babilonul politic, economic și social. Povățuirea romană a acestei mișcări antihristice este vădită. Grăind în fața Consiliului Mondial al Bisericilor, papa Ioan Paul al II-lea a zis: „De la începutul lucrării mele ca episcop al Romei, am insistat asupra faptului că angajarea Bisericii Romano-Catolice în mișcarea ecumenică este ireversibilă” („*The Fresno Bee*”, 13 iunie, 1984).

„Curva cea mare a Babilonului”

Să ne amintim de acel „pahar al fărâdelegii papistașe”, din care ieșea *hostia* în chipul soarelui. Mai jos, pe cele două monede emise de statul Vatican, vedem aceeași cupă în mîna unei Femei necunoscute - despletită, strînsă în talie, cu o mantie aruncată pe umeri (e *bellissima*, după gustul împătimiților) - și purtînd lejer o mare cruce). După tîlcuirea papistașilor, această *domna* ar trebui să fie „Credința”, adică Biserica Romană însăși, „singura păstrătoare a adevărului”, precum a întărit nu de mult papa Benedict. Cercetînd *Scripturile*, gravura cu pricina ne aduce aminte mai degrabă de „Curva cea mare, Babilon”, pentru care se proorocește în *Apocalipsă*. Să citim deci de la capitoul 17 al cărții, împreună cu tîlcuirea Sfintului Andrei al Neochesariei, fără de care nu putem înțelege nimic cum trebuie: „(stihurile 1-3) *Apoi, a venit unul din cei șapte Îngeri care aveau cele șapte cupe, și a grăit către mine, zicînd:*

Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care sălășluiește pe ape multe! Cu care au curvit împărații pământului, și cei care locuiesc pe pământ s-au îmbătat de vinul curvei ei. Și m-a dus, cu duhul, în pustie, și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină cu nume de hulă, având șapte capete și zece coarne.»

Unii – tâlcuiește Sfântul Andrei – au înțeles că această «curvă» este Roma cea veche, care e zidită pe șapte dealuri. Iar prin cele «șapte capete ale fiarei» au înțeles șapte împărați mai fără de lege decât toți, care, de la Domițian și pînă la Dioclețian⁴ (sec. IV), au prigonit Biserica. Iar noi socotim că prin această desfrînată se înțelege împărăția pămîntescă de obște, închipuită ca un singur trup. Sau, socotim să fie oarecare cetate ce va avea stăpînire prin venirea lui Antihrist. Pentru că Roma cea veche și-a pierdut stăpînia împărătească de multă vreme, [și ar putea fi vorba de ea] numai dacă am socoti că iarăși se va întoarce la ea stăpînirea cea de demult⁵. Căci zice Apostolul: *«Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, ce are stăpînire peste împărații pământului»* (*Apocalipsa 17:18*).

«(...) și cei care locuiesc pe pământ s-au îmbătat de vinul curvei ei.» Prin cetatea cea mare înțelegem toată cetatea sau mulțimea cea mare a oamenilor care hulesc, pentru beția sufletească, pentru desfrîinare și pentru alte îndrăzniri. [...] Și a văzut [cetatea] ca pe o femeie, pentru nebarbăția ei cea femeiască și pentru aplecarea spre păcat⁶. Iar șederea pe «fiară roșie» arată că se odihnește pe fapte rele, pe diavolul, care se bucură de omorîre și de vărsare de sînge. [...]

[La acestea, cuviosul Averchie Taușev adaugă: „Alți tâlcuitori au văzut în această «desfrînată» Biserica cea necredincioasă lui Hristos, care se pleacă înaintea lui Antihrist, sau pe toți apostaziații⁷: acea parte a omenirii creștine care va fi în legături nemijlocite cu lumea păcatului, care o va sluji și va afîrna cu totul de cruda ei putere, care este puterea Fiarei, adică a Antihristului.”] (stih 4) *Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur, și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, avînd în mînă un pahar de aur, plin de uriciune și de necurățiile curvei ei.*

«Îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie (...)/ Prin acestea, arată semnele stăpînirii peste toți. [...] Iar prin «pahar», se arată dulceața băuturii faptelor ei cele viclene – precum zice cineva de Iov: «bînd batjocura ca apa» (*Iov 34:7*). Și paharul e de «aur», ca să arate

prețuirea [ce se dă acelor răutăți] – spre a arăta că nu spre sațiu, ci spre setea pieririi ei urmează răutatea. De aceea, s-au înmulțit uriciunile ei, cu care este adăpată mulțimea cea iubitoare de păcate, care soarbe ca pe o băutură dulce îmbăntarea păcatului cea urîță și spurcăciunea curvei, care-l depărtează pe om de Dumnezeu.”

O frumoasă tâlcuire a acestui stih are și Sfântul Ambrozio: „Purpura este ca sîngele - zice el - și roșii sînt hainele împăraților, arătînd puterea lumească a veacului⁸. Prin «sînge», arată însăși moartea. Prin veșmintele de purpură înțelegem și lucrurile necredincioșilor, care vor fi osîndiți la moarte veșnică. Și «femeia era (...) împodobită cu aur», arătînd că avea înțelepciunea veacului acestuia, care «este nebulie înaintea lui Dumnezeu» (*1 Corinteni 3:19*)⁹. [...] «Paharul de aur» ce-l avea în mînă arată învățătura filosofilor și a poezilor. Și acesta era «plin de uriciune și de necurăția desfrînării», căci învățătura filosofilor și a poezilor e plină de minciună, cuprinzînd toate greșelile neamului omenesc¹⁰.

Să citim însă mai departe de la același capitol 17 al *Apocalipsei*: *«(stih 5) Iar pe fruntea ei, era scris nume tainic: «Babilonul cel mare, mama desfrînatelor și a uriciunilor pământului.»*

Scrierea de pe frunte - zice Sfântul Andrei - arată plinirea nedreptății și a păcatului și tulburarea inimilor. Și se numește «mama desfrînatelor» pentru că ea este învățătoarea curvei duhovnicești, care naște cetățîilor supuse ei multe fărădelegi urîte de Dumnezeu¹¹.

Iată ce spune despre acestea și cuviosul Averchie, în veacul al 20-lea după Hristos: „O tâlcuire mai cuprinzătoare tînde să vadă în această «desfrînată», numită «Babilon», întreaga «cultură», îndeobște anticreștină și de o covîrșitoare simțualitate, a omenirii din ultima vreme, pe care o așteaptă o înfricoșătoare nimicire la sfîrșitul lumii, prin a doua venire a lui Hristos. Căderea acestui «Babilon» este arătată în *Apocalipsă* ca fiind cea mai mare biruîntă din întreaga luptă a Bisericii lui Hristos cu împărăția diavolului cea păcătoasă”.

Din toate acestea - și din multe altele, pe care nu avem loc să le pomenim aici - se poate crede într-adevăr că Biserica Romană este „Marea curvă a Babilonului cel mare”, din al cărei pahar al desfrînării au băut toate neamurile lumii împreună cu păgînii lor împărați.

II. Înainte-mergătorul Antihristului

sau Cuvînt pentru Fiara ce va ieși din pămînt

Cuviosul părinte Iustin Popovici zice: „În istoria neamului omenesc sînt trei căderi însemnate: a lui Adam, a lui Iuda și a papei [apostat].” Căci papismul stă împotriva Dumnezeu-Cuvîntului Hristos nu numai pentru că este eretic (adică nu învață buna Lui vestire, ci strică sfintele dogme ale credinței) și deci păgîn, dar și pentru aceea că Biserica Romană, prin întîi-stătătorul ei, chiar s-a pus pe sine în locul lui Hristos! Astfel (precum am văzut) - în anul 1870, la întîiul Conciliu din Vatican - toate rătăcirile sale s-au contopit în dogma „infaibilității papei”, care a ajuns atot-dogma papismului (întărită și prin al doilea conciliu de la Vatican, din anii '60 ai veacului trecut). Negreșit, aceasta - adică a mărturisi că papa, un om, poate judeca și hotări fără greșeală întru cele ale Duhului - e cea mai mare hulă împotriva Dumnezeu-Omului Hristos și a Duhului Sfînt-Dumnezeu. Pe de altă parte - precum arată același Cuvios Iustin Popovici - „dogma aceasta are o însemnătate cît se poate de mare pentru întreaga soartă a Europei [și a lumii întregi], mai ales pentru apocalipsa ei, în care deja a pășit. Prin dogma aceasta, toate umanismele europene și-au atins idealul și idolul: omul a fost propovăduit drept cea mai mare zeităte, atot-zeităte. Panteonul european umanist și-a dobîndit Zeus-ul. [...] [Căci] - uzurpînd, prin dogma infaibilității, în folosul său (adică în folosul omului) toată puterea și toate drepturile care sînt numai ale Dumnezeu-Omului Domnului Hristos - papa s-a auto-propovăduit de fapt «Biserică» în Biserica papistă și a ajuns în ea «totul în toate». Un «atot-țîitor» *sui generis*. [Altfel spus], în Biserica Romană locul Dumnezeu-Omului îl ocupă «Vicarius Christi» („Locțiitorul lui Hristos”), iar Dumnezeu-Omul a fost surghiunit în Cer.”

Papii apostazați mărturisesc hotărît această nebulie! Astfel, Leon al XIII (papa între 1878-1903) zice: „Papa ține pe pămînt locul Atotputernicului Dumnezeu...” Robert Bellarmino, acel vestit cardinal iezuit din veacul al 16-lea și „sfînt” al Bisericii Romane, zice așa: „Toate numele care I se dau în *Scriptură* lui Christ prin care se arată că El este deasupra Bisericii, toate aceste nume se potrivesc și papei.” Publicația pariziană *Catholique Nationale*, în numărul său din 13 iulie, 1895, cuprinde următoarea zicere a arhiepiscopului de Veneția, mai firziu papa Pius al X-lea: „Papa nu este numai reprezentantul lui Jesus Christ, dar este Însuși Jesus Christ ascuns sub învelișul cărnii...”

Deci papa este „vicarul”, „înlocuitorul” lui Dumnezeu pe pământ. Iar în limba elină, „în loc de” se zice „anti”, care înseamnă totodată și „împotriva”. Deci latinescul „Vicarius Christi” se tâlmăcește în elină prin „Antihrist”, înlocuitorul și potrivnicul lui Hristos-Dumnezeu! Așa au înțeles și unii din Sfinții Părinți ai Bisericii, precum și protestanții. Este însă o mare nedumerire dacă Antihristul cel mare va fi ultimul papă, fiindcă Hristos-Omul nu a fost preot, iar Antihristul va urma întru totul petrecerea Lui pămîntească, așadar nu va fi din tagma preoțească, ci „va veni ca un împărat Roman”, precum zic Sfinții Părinți care au tălcut *Cartea Apocalipsei*. Căci el va fi acel „Mesia” văzut de Iudei ca împărat pămîntesc, povăzitor politic și militar, sub al cărui sceptru ei ar urma să refacă o așa-zisă „împărăție a lui David” și să stăpînească lumea. Pe de altă parte, orice papă eretic a fost și este împărat pămîntesc! Căci Vaticanul, deși strimt, e totuși un stat liber, suveran și independent. Dar nu asta are însemnătate, ci faptul că papa este cel mai puternic dintre tirani (el face și desface din umbră politica pămîntească) și cel mai bogat om din lume (măcar că nu se laudă cu asta). Iar acest om stăpînește peste mai mult de un miliard de supuși păgîni, întunecați la minte și sălbatici, care i se închină precum unui zeu cu puteri depline. Și nimic nu-l împiedică pe „suveranul pontif” să lepede veșmintul preotesc și cîrja (despre care vom vorbi mai jos), să-și împătorească frumos așa-zisa „mitră” în formă de plic și să le schimbe cu armura de oțel și cu întreita coroană, apucînd sabia și biciul plumbuit. N-ar fi de mirare, căci mulți papi au făcut asta în trecut!

Se pare însă că ultimul papă nu va fi totuși Antihristul cel mare, ci mai degrabă acea „Fiară ieșită din pământ” pentru care citim la capitolul 13 al *Apocalipsei*. *Scriptura* arată limpede că, la a doua venire a Mîntuitorului Hristos, dreapta credință va fi pierit aproape cu desăvîrșire, apostazia (lepădarea de Hristos) stăpînind și asupra celor botezați și lumea întregă crezînd în eresul Antihristului. Căci zice Mîntuitorul Hristos: „*Dar Fiul Omului, cînd va veni, va găsi oare credință pe pământ?*” (*Luca* 18:8)¹². Iar acest eres este acum pregătit de așa-numitul „ecumenism”, „religia unică” a viitorului, al cărei prooroc este nimeni altul decît papa! În *Apocalipsă* (la capitolul 13:11), aflăm despre acel Prooroc Mincinos, înainte-mergător al Antihristului (un fel de Ioan Botezătorul pe dos), al povăzitorului politic și militar ce va împărăți cu puteri depline

asupra Statelor Unite ale Lumii. La acel loc, Sfîntul Evanghelist Ioan zice așa: „*Am văzut apoi altă Fiară, ridicîndu-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grația ca un balaur.*” Iar înțelegerea este aceasta (după Sfîntul Andrei al Neochesariei, cel care a alcătuit, după Sfinții Părinți dinaintea lui, singura tălcutire adevărată a *Apocalipsei*):

„Unii înțeleg că «Fiară» aceasta este Antihristul. [...] Iar noi socotim (după Irineu) că Fiară aceasta de acum va fi într-adevăr un prooroc mincinos, care «va ieși din pământ», adică din viața cea pămîntească și care se tîrăște pe pământ. Se zice că va avea «două coarne asemenea cu ale mielului» pentru că, sub piele de oaie, va tăinuși sălbăticie de lup ascunsă și mohorîre. Căci la început va arăta un chip de creștinătate. Sfîntul Irineu al Lyonului spune că acesta este sluga ajutoare lui Antihrist și proorocul lui mincinos, care va primi puterea de a face semne și minuni, înaintea lui Antihrist, gătindu-i acestuia calea cea ducătoare la pieire. Și zice că acesta va grai «ca un balaur», de vreme ce le va face și le va grai pe cele ale diavolului celui începător de răutate.”

Iar *Apocalipsa* urmează așa: „*Și toată stăpînirea celei dintîi Fiare [adică a Antihristului] o are în mînă [cea de a doua Fiară, proorocul cel mincinos]” (capitolul 13:12). Așa încît nici nu mai are rost să ne întrebăm dacă ultimul papă va fi Antihristul însuși sau înainte-mergătorul lui, de vreme ce între aceștia nu e mare deosebire (decît aceea că cel dintîi va primi „toată puterea Satanei”). Destul ne este nouă să vedem cu ochii că papii sînt înainte-închipturi vădite ale Antihristului. Pentru că ei înșiși nu se feresc să se arate astfel în privescerea întregii lumii, chiar prin semnele pe care le poartă învederat, precum înțelegem din cele de mai jos:*

Crucea întoarsă

Steagul papal înfățișează un scut împărțit în patru cîmpuri printr-o cruce întoarsă. La fel, pe spătarul scaunului „fericitului părinte” de la Vatican vedem limpede semnul cel mai folosit de sataniștii din toată lumea: crucea întoarsă cu susul în jos (și goală, decupată în lemnul spătarului, adică făcută din... nimic!) (Într-o altă fotografie, l-am văzut pe Ioan Paul al II-lea purtînd o cruce întoarsă la gît). Multă vreme nu am putut crede că papistașii chiar se arată precum sînt, pînă cînd am înțeles îndreptățirea lor: ei vor să ne închiptuim că aceasta e crucea lui Petru, care a fost răstignit cu capul în jos. Aceasta e o batjocură, firește (precum tot ce se petrece la Vatican);

dar, chiar dacă papistașii ar crede cu adevărat ce mărturisesc, tot o hulă ar fi, pentru că noi nu ne închinăm lui Petru și crucii lui.

Crucea strîmbă

Cunoaștem cu toții hulitoarele „crucifixe” papistașe, dar înfricoșătoarea cîrjă a papei arată vădit negrăita ură

a Bisericii Romane împotriva lui Hristos. Luați aminte cită hulă batjocoritoare cuprinde într-însa această scursură de metal! Căci ce vedem? Forma unui trup omenesc mort demult, spînzurat pe o așa-zisă „cruce” strîmbată în toate cele trei planuri. Acesta e „Răstignitul” pe care *Talmudul* îl hulește în cuvinte pe care nici nu e bine să le știm. Crucea răscucită - purtată înția oară de Paul al VI-lea, cel care a patronat Conciliul Vatican II - e un alt semn al satanismului roman și are o neînchipuit de întunecată istorie, fiind născocită de sataniști în al cincilea veac și folosită de magicienii anti-hriști. Pentru ei, ea însemnează „semnul Fiarei”. Mai jos, îi vedem pe Paul al VI-lea, pe Ioan Paul II și pe Benedict al XVI-lea arătînd mulțimii acest cel mai drăcesc simbol. Papa Benedict pare a avea o criză de „adorare” chiar. Oare pe cine „adoră” el, cu privirea pierdută?

Din vremea pontificatelor papei Paul al VI-lea și al lui Ioan Paul al II-lea, crucea aceasta satanică e purtată necurmat în fața mulțimilor care se închină astfel unui simbol al Antihristului. La întronizarea sa, Papa Benedict XVI a purtat și el acest „crucifix” satanic, și mulțimile s-au închinat înaintea lui. Astfel, papa nu a pierdut timpul și s-a grăbit a-și mărturisi credința lui de Illuminat, purtînd oculta cruce răscucită. Aceasta seamănă cu ceea ce citim la *Apocalipsa* 13, unde se vorbește de cele două Fiare: Antihristul și Proorocul cel Mincinos. Cum ziceam și mai sus, în acest capitol ni se spune că Proorocul cel Mincinos va

pregăti venirea Antihristului, va avea toată puterea cea rea a acestuia și va sili toată omenirea să primească semnul Fiarei. Unul dintre cele mai însemnate stihuri este acela în care se zice că amîndouă Fiarele, înzestrate cu puteri suprafirești ce îi fac iubiți de oameni, vor fi cinstite de întreaga lume (*Apocalipsa* 13:3, 4).

(Eu nu încetez a mă mira cum de se închină credincioșii Bisericii Romane în fața papilor, care sînt toți unul mai urît decît altul, mai ruinat, mai asemănător diavolului. Uitați-vă la ochii lor!) Pur-tînd această „cruce”, papii de care am vorbit le arată tuturor ocultiştilor din lume că sînt hotărîți să fie „liderii religioși” ai întregului pămînt, așa cum zice planul Noii Ordini Mondiale, adică al împărăției Antihristului.

Mantia lui Lucifer

În imaginile de mai jos, alături de satanica cruce strîmbă, papa Ratzinger poartă roba împodobită cu semnul scoi-

cii, brodată pe pieptul veșmîntului. De ce o asemenea broderie? Dacă vom căuta simbolul scoicii în credințele păgîne și vom cerceta înțelesul ascuns al acesteia, vom vedea că este un simbol al lui Lucifer! Pentru antihriști, scoica o reprezintă pe Venus (Afrodita), care (potrivit mitologiei) s-a născut dintr-o scoică (vezi tabloul lui Sandro Botticelli: „Nașterea Afroditei”). Iar Venus, ca planetă, este pentru toți ocultişții nimic altceva decît corespondentul astral al lui Lucifer (steaua dimineții, „Luceafărul” nostru), pe care îl cinstesc ei¹³! Astfel, simbolismul scoicii din tradiția ocultă este lămurit: Scoica=Afrodita=Venus=Lucifer.

Deci, la întronizarea sa ca papă, Benedict-Ratzinger a purtat mantia lui Lucifer, iar „mulțimile au urmat Fiarei cu uimire, și au căzut cu fața la pămînt și au cinstit-o” (*Apocalipsa* 13:3, 4).

Ochiul (stîng!) în triunghi – semnul Fiarei

Despre acest simbol am mai vorbit, aici urmînd să arătăm alte înțelesuri ale acestuia. Mai jos, îl vedem iarăși pe bancnota de un dolar, alături de o medalie cu formula în latinește *Novus Ordo Seclorum*, care înseamnă „Noua Ordine Mondială”. Ochiul în triunghi e un simbol deosebit de însemnat în Masonerie. Francmasonii cred că acesta ar fi ochiul atot-văzător al Marelui Arhitect. Dar, odată ajuns la gradul 33, „maestrul” află că acest ochi e al nimănui altcuiva decît Lucifer-Satan!

Mai jos, avem un șortuleț purtat de Masoni, pe care se vede ochiul lui Satan. Dedesubt, o emblemă a Ordinului Templierilor din Răsărit, cuprinzînd o mulțime de simboluri satanice: șarpele care își mușcă coada, capul de zgriptor, de taur, îngerul Lucifer, soarele, luna și cele două triunghiuri care alcătuiesc steaua în șase colțuri. Următoarea imagine arată certificatul de membru al organizației *Ordo Templi Orientis*, Ordinul Templier din Răsărit, o societate magică Germană înființată la începutul veacului al 19-lea, care prețuiește mult tehnicile sexuale și poartă ca semn același ochi încadrat în triunghi. În Marea Britanie, conducătorul acestei organizații a fost satanistul Aleister Crowley. Crowley a vrut să fie cunoscut ca Marea Fiară 666. Crowley purta o pălărie cu ochiul încadrat în triunghi.

În publicația masonică „*Indiana Monitor and Freemason's Guide*”, la pagina 104, aflăm înțelesul acestui simbol: „În cele mai multe limbi vechi asiatice, «ochi» și «soare» se exprimă prin același cuvînt, iar vechii Egipteni îl reprezentau hieroglific pe zeul lor cel mai mare, soarele-dumnezeu Osiris, printr-un ochi deschis, semn al soarelui, prin a cărui lumină avem puterea de a vedea și care privește el însuși în jos din mijlocul cerului și poartă de grijă tuturor făpturilor. Așa reprezintă și masonii atotștiința Marelui Arhitect al universului”.

Acest simbol ocult masonic și satanist a fost adoptat de Biserica Romană, precum am înțeles din pisania bazilicii pe care o dăm încă o dată mai jos, și poate fi găsit și în *St. Joseph Edition of the New American Roman Catholic Bible*: Pentru noi, aceasta nu e de nici o mirare, avînd în vedere că *Ordo Templi Orientis* e stăpîn la Vatican (printre altele, chiar Conciliul Vatican II a fost binecuvîntat de Templierii din Răsărit, printr-o slujbă tainică). Dar ce spune Biserica Romană despre Francmasonerie? Într-un articol intitulat „*Catholicism versus Freemasonry, Irreconcilable*

Forever”, din revista Romano-Catolică „*Soul*” („*Suflet*”), Mai/Iunie 1991, reverendul Robert I. Bradley zice: „Scopul Masoneriei este desființarea și înlocuirea Creștinismului și a ordinii politice cu o nouă ordine întemeiată pe naturalism.” Iar articolul se încheie așa: „Francmasoneria este falsificarea Catholicismului [adică a „singurei Biserici adevărate a lui Christos”, cum zic ei - n. m.]. Pentru că dumnezeul masonic este un dumnezeu mincinos, acela care e stăpînitorul acestei lumi, tatăl minciunilor.” Autorul vorbește aici, negreșit, de Satana.

Astfel, papii împlinesc cu prisosință, mai mult decît oricare slujitori ai Satanei din trecut, proorocia Mîntuitorului care zice: „*Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sînt lupi răpitori!*” (*Matei* 7:15). Stih care se înțelege așa (după Sfințitul Teofilact al Bulgariei): „Vicleni sînt eretici și amăgitori, și de aceea zice: «Feriți-vă!» Căci aceștia pun înainte cuvinte bune și arată viață cinstită, iar sub acestea este vînarea. Iar «haină de oaie» este și blîndețea pe care o arată unii, prefăcîndu-se, ca să măgulească și să înșele; dar «după rod se cunosc», adică după fapte și după viața lor. Căci, chiar dacă se și fățarnicesc aceștia, ei fac aceasta pentru scurtă vreme, iar celor ce iau aminte le este vădită înșelăciunea.”

Iar Mîntuitorul Hristos mai zicea: „*Mulți prooroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe mulți*” (*Matei* 24:11). Stih pe marginea căruia același Sfințit Teofilact adaugă: „[Mîntuitorul Hristos] spune de mai-nainte relele ce se vor întîmpla, prin aceasta făcîndu-i îndrăzneți pe ucenici, căci întîmplarea năpraznică înspăimîntă și tulbură. Deci le potolește frica, propovăduind mai dinainte răutățile ce vor să fie: zavistiile, vrăjmășiile, smintelile, proorcii cei mincinoși (care sînt înainte-mergătorii lui Antihrist), care vor înșela pe mulți și îi vor arunca pe mulți întru toată fărădelegea.”

Adevărul Proorocului mincinos

La acea „orgie a religioșilor” de la Vatican, de care am pomenit în paginile dinainte, s-a putut vedea și un cor de Evrei care cîntau „Eu cred în venirea lui Mesiah”, fiind ascultați de ceilalți cu mare bucurie și nădejde. (Între toți păgînii, de față erau și ierarhii ortodocși, firește, ba chiar și corul psaltic al Patriarhiei din Atena, care a cîntat și el „o piesă” din slujba Sfinței Liturghii.)

Ca să înțelegem noima acestei întîmplări și să scurtăm un cuvînt ce ar putea urma la nesfîrșit, să aducem însuși cuvîntul papei, al celui „fără de greșea-

lă”. Așadar, în urmă cu niște ani, fostul cardinal Joseph Ratzinger (actualul Papă Benedict al 16-lea) a blagoslovit, în calitate de președinte al Congregației pentru Doctrina Credinței¹⁴, un studiu de 210 pagini - intitulat „Poporul Evreu și sfințele sale scripturi în Biblia creștină”, publicat de Comisia Biblică Pontificală - unde se spune că: „Așteptarea mesianică a Evreilor nu este zadarnică. [...] Deosebirea pentru noi este că cel ce va veni va avea caracteristicile lui Isus, cel care a venit deja și este prezent și activ printre noi”. Nimic nou în asta! Noi știm de la Ioan Teologul că Antihristul a venit, ca duh, de mult în lume! E vorba despre acela a cărui poză o vedem făcându-ne cu ochiul de pe cruce în neînchipuit de hulitoare „tablouri religioase”, sau din filmele cu Jesus Christ Superstar sau despre care citim în afișele papistașe: „Isus și Maria te așteaptă la pocăință.” Acum el mai trebuie doar să se întrupeze, așteptat fiind de Evrei și de toți ceilalți vrăjmași ai lui Hristos. O spune limpede Andrea Riccardi, fondatorul comunității San’ Egidio¹⁵, vestită pentru rolul jucat în „promovarea dialogului inter-religios”: „În trecut, vorbeam de o moștenire străveche, comună [cu Evreii]. Dar acum, pentru prima dată, vorbim despre viitorul nostru comun, așteptându-l pe Mesia și sfârșitul lumii.” Astfel, se împlinesc vorbele purtătorilor de Duh: „Antihrist nu-și va arăta numai-decît chipul satanic cu care va stăpîni, ci se va înfățișa ca binefăcător, propovăduitor al păcii, libertății, egalității și fraternității; ca, prin viclenie, să ajungă stăpînitor al întregii lumi. Popoarele vor fi amăgite, se vor lepăda de Hristos, se vor alătura Antihristului și vor preda lui puterea și stăpînirea lor (*Apocalipsa* 17:12, 13)” (Dimitriu Scartsiu, *Profeții despre Antihrist*, Atena, 1991).

NOTĂ: *Materialul de față reprezintă Cuvântul de încheiere al editorului la cartea lui Vladimir Guette, Papalitatea eretică. Acest cuvânt este însoțit de numeroase fotografii care din lipsă de spațiu nu au putut și reproduce în revistă. Totuși pentru cursivitate am păstrat textul inițial fără a opera tăieturi. Cititorii care doresc să vadă și imaginile sunt rugați să consulte cartea mai sus menționată.*

¹ Nu pot uita bucuria „comuniunii” „Creștinilor” romani și ortodocșii cu toți cei ziși mai înainte și mai ales cu doi Amerindieni (purfînd coroana de pene și tot soiul de amulete), care chiar au fumat „calumetul păcii”, în aplauzele celor de față.

² Cît de sălbatici sunt sărmanii Haitieni s-a văzut în urma cutremurului de anul trecut.

³ Căci spune Mîntuitorul: „Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pămînt! N-am venit să aduc pace, ci sabie! Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Și dușmanii omului vor fi casnicii lui” (Matei 10:34-36). Stih pe marginea căruia Sfințitul Teofilact adaugă: „Nu întotdeauna este bună unirea, uneori și despărțirea este bună. Iar «sabie» este cuvîntul credinței, care ne taie pe noi [și] de la iubirea de prieteni și de rude, dacă aceștia ne împiedică de la buna cinstire de Dumnezeu. Nu ne îndeamnă să ne despărțim de aceștia fără pricină, ci numai atunci cînd nu se unesc cu noi în credință și, mai virtos, atunci cînd ne împiedică de la credință.”

⁴ Gaius Aurelius Valerius Diocletianus, împărat Roman între anii 284-305.

⁵ Roma și-a recăpătat deja stăpînirea: „împărații” lumii vin iarăși la Vatican și îngenunchează înaintea papei, precum am văzut că a făcut însuși „stăpînul universului”, președintele american, acum cîțiva ani.

⁶ Dacă ar fi să judecăm doar trupește și să ne gîndim la sodomia „tradițională” în Biserica Romană, la îngăduirea „indulgentă” a tuturor desfrînărilor sau la papa de azi, care își ridică „rochia”, arătîndu-și pantofiorii (de damă!), pentru a se vedea că sunt de la firma „Prada”.

⁷ Adică marea Biserica Ecumenistă ce se înființează în zilele noastre.

⁸ Din toate ale ei se vede bine că Biserica Romană este cu totul pămîntească, dorindu-și nimic altceva decît „puterea veacului”.

⁹ Papistașii au reînviat de la bun început reaua „filosofie” elină și au fost cei dintîi întru născocirile mincinoasei „cunoașteri” omenești (vezi ce se înțimplă de la așa-zisa „Renaștere” încoace. Acum, ei au înnebunit într-atît încît vorbesc de „creștinarea extraterestrilor”, în care au ajuns să creadă în numele „științei”.

¹⁰ Păi cine a reînviat „cultura clasică”, acest idol de nebiruit al vremii noastre? Nu Dante Alighieri, poetul vagabond al tărîmurilor drăcești, care era chiar prieten apropiat cu duhul lui Vergiliu? Nu sculptorii și pictorii pornografi și mai mult decît pornografi - precum Bernini, Michelangelo, Rafael, Botticellii și celalții - care au împodobit capîștile romane cu negrăit de hulitoarele lor plăsmuiri?

¹¹ Cu adevărat, nici cetatea cea veche a Babilonului nu a fost o mai bună învățătoare a curviei duhovni-

cești precum este Roma, capitala „ecumenismului”, a înfrățirii cu toți vrăjmașii lui Hristos. Doar Roma cea veche a fost la fel de îngăduitoare cu toate „credințele” și „religiile”. (Că i-a prigonit cumplit pe Creștini, aceasta e adevărat, însă a făcut-o doar la îndemnul ludeilor care stăpîneau de fapt împărăția, fiind sfătuitorii de taină și bancherii tuturor împărățiilor. Astfel, Sfințitul Apostol Pavel a petrecut înția dată zece ani la Roma ca prizonier al lui Nero, măcar că locuia în oraș, și nebunul împărat și filosof stoic nu l-a supărat cu nimic, ba chiar îl chema pentru convorbiri filosofice. Abia după ce ludeii au aprins Roma, învinuindu-l pe Creștini, a turbat smintitul împărat și i-a ucis pe aceștia în cele mai cumplite chipuri.)

¹² Aici, e vorba de a doua venire a Mîntuitorului, și Sfințitul Teofilact adaugă pe marginea stihului acesta așa: „Prin chipul întrebării, arată răzirea credincioșilor ce vor să se afle atunci. Căci atît va stăpîni atunci fiul fărădelegii [Antihristul], încît să-i amăgească și pe cei aleși, de va fi cu puțință. Căci, la ceea ce se află rar, [Mîntuitorul] obișnuiește a folosi chipul cel întrebător, precum și cînd zice: «Care este oare sluga cea credincioasă și înțeleaptă?» Deci și aici a folosit întrebarea aceasta însemnînd același lucru, anume că puțini și rari vor fi cei care să păzească credința și către Dumnezeu, și unul către altul.”

¹³ Iar prorocul zice: „Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții?! Cum ai fost aruncat la pămînt?! Tu care ziceai în cugetul tău: Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi așeza jîțul meu! [...] Sui-mă-voi deasupra norilor și asemenea cu Cel Preaînalt voi fi!” (*Isaia* 14:12-14)

¹⁴ Vedeți? Sfințele soboare a toată lumea și cele locale - povățuite de către Sfințul Duh, Care vorbea prin aleșii Săi - sfințele soboare așadar, care au hotărît pentru totdeauna adevărurile de credință, adică sfințele dogme, nu mai sînt în putere, sînt „depășite” și hotărîrile lor trebuie schimbate de o „congregație” ce lucrează după cum vrea ea!

¹⁵ Să ne amintim - de pildă - de ael San’ Egidio de la București, întîlnire al cărei slogan (născocit de Bill Clinton!) era: „Pacea este numele lui Dumnezeu!” Atunci, întru numele zeul „Pace”, și ortodocșii s-au adunat și s-au rugat împreună cu toate erezile, cu toți păgînii, cu vrăjitorii Africani și cu ludeii, uitînd că Hristos nu a venit să aducă pacea, ci sabia (*Matei* 10:34).

Cum ne pregătim pentru ce va urma?

Credința în Domnul nu s-a aprins oarecând în cetatea Ninive în urma unei *bune-vestiri de bucurie*, precum cea pe care o aduceau Apostolii și Mironosițele - Femei. *Știrea* pe care Iona le-a adus-o asirienilor era într-atât de crunta și de deznădăduitoare, încât a răscolit pe toți locuitorii din cetate, de la cei mai mari până la cei mai mici. Nu ni se spune dacă nu cumva asirienii îl vor fi întrebat pe cel care le aducea vestea cea rea, precum cei ce s-au străpuns la inimă în ziua Cincizecimii au căutat răspuns la binevestitorul Petru: „Ce să facem?” Întrebarea este firească, dar în nici unul dintre cazuri ea nu a primit o soluție omenească. Aceeași dezlegare *în duh* a fost rostită și de către Prooroc, și, mai târziu, de către Apostol: „*Pocăiți-vă!*”.

În orice caz, de mirare pentru noi, și pildă care ne rușinează, este incredibila receptivitate a cuvântului lui Iona de care au dat dovada cetățenii păgâni (și păcătoși) ai Ninivei. Foarte mulți fac vorbire, astăzi, despre cum s-ar putea întoarce răutatea vremurilor făcând trimitere la *pocăința ninivitenilor*. Din episodul biblic se reține însă, de obicei, doar partea cu milostivirea Domnului și se ignoră total primele două părți: *ascultarea* cuvântului de muștrare proorocească a Sf. Iona de către niniviteni și *pocăința aspră* a acestora. Cine mai ascultă astăzi fără împotrivire cuvintele proorocești care ne avertizează cu privire la vremurile de pe urma pe care le trăim? Și dacă nu ascultăm și nu credem, cum vom aduce pocăința? *Și dacă nu aducem pocăința adevărată, cum să atragem milostivirea lui Dumnezeu?* În plus, să nu uităm totuși deznodământul cetății Ninive: *oamenii s-au întors la păcatele lor, după ce pericolul a trecut, și, drept urmare, cetatea a fost distrusă, până la urmă.*

În același timp, trebuie spus că, întrucât vremurile de astăzi sunt cu totul speciale și nu este vorba numai de așteptarea unor plăgi ca multe altele din istorie pentru păcatele noastre, ci de lucrarea finală a „tainei fărădelegii”, a instaurării împărăției lui Antihrist, atunci PREGĂTIREA noastră ar trebui să fie una pe măsură, și anume una de ordin duhovnicesc. Pentru suferințele, prigoană și moarte nu ne pregătim agitându-ne și căutând tot felul de *antidoturi* și *rezolvări* lumești, nu umblând încolo și încoace speriați și răvășiți de toate câte le auzim sau terorizați de toată gama de provocări și diversiuni isterizante, nici pierzându-ne vremea zi și noapte pe forumuri și chibitând cu o bere și o pizza în față (unii și cu o țigară) despre cum ar trebui să facem „mucenicie”, la o adică, nici imaginându-ne ca am putea afla, cu mintea noastră, vreo cale de *scăpare*, de fugă de revărsarea paharului urgiei lui Dumnezeu. Pentru suferința, prigoană și moarte nu ne pregătim umblând desperați după un loc de adăpost și salvare, nici nu ne vom trezi mai bine numai informându-ne amănunțit despre toate dedesubturile *sistemului* antihristic sau știind la perfecție cu *ce se mănâncă* actele biometrice, cipurile și codurile de bare, devenind cu toții experți în materie de masonerie și puși la punct până la virgulă cu ultimele noutăți. Toate sunt bune și necesare *dacă și numai dacă* le știm măsura și nu le transformăm în scopuri în sine, dacă nu punem carul înaintea boilor, ajungând la înșelarea de a da însemnătate mai mare informării decât viețuirii, sau *confundând trezirea duhovnicească cu pricepera rațională a mecanismelor de desfășurare a Răului.*

Altminteri, ne va găsi pe toți Potopul nepregătiți, confuzi și desperați, angrenați în aceleași interminabile discuții și certuri despre *sistem*, *cipuri* și *mucenicie*, bătându-ne între noi în vorbe mari de bravadă deșartă, dovedindu-se că vrăjmașul (dracul - n.red.) ne-a atras în cea mai subtilă și perfidă diversiune posibilă! Principala pregătire pentru necazurile care vor urma cât de curând și veritabila dovadă de trezire stă în schimbarea din rădăcină a vieții noastre, în lepădarea de duhul lumesc și de tot păcatul, în căința și plânsul de fiecare zi pentru toate răutățile și căderile cu care am rănit dragostea lui Hristos și a semenilor și ne-am bătut joc de Jertfa Sa. Am avut prilejul să cunoaștem mai mulți oameni efectiv împătimiti de tot ce se scrie și apare nou în domeniul luptei *antisistem*, ultraconectați la ultimele subiecte și dezbateri din domeniu, comentatori avizați pe blogurile de profil, ori tineri foarte agitați să afle dacă permisele auto au sau nu cip, ori dacă trebuie să primească sau nu cardurile noi, dar care nici măcar nu citesc nici odată o carte duhovnicească, care nu și-au pus măcar problema renunțării la cele mai grosiere patimi lumești (curvie, lux, mașini scumpe, distracții estivale, îmbrăcăminte la moda, fumat, televizor, etc, etc.). Dacă Sfântul Serafim Rose critica plin de amărăciune fenomenul „*teologiei la o țigară*”, nu știu ce ar mai spune un sfânt contemporan astăzi despre fenomenul încă și mai grav al... *muceniei la o țigară* sau al *muceniei virtuale*, de forum și de can-can bisericesc.

Observăm încă un lucru: proorocia și cuvântul de mântuire despre urgia ce va să vină sunt foarte simple. Nimic complicat și sofisticat: din cauza păcatelor, Domnul a hotărât pieirea cetății iar mântuirea nu poate veni decât prin pocăință. Este adevărat, din pricina iubirii de sine, am pierdut de mult nu doar cunoștința pocăinței, dar chiar și sensul acestui cuvânt atotcuprinzător pentru lucrarea duhovnicească. Nici că ne mai amintim de vorbele cu care Botezătorul a făcut drepte căile Domnului, Care a pus la temelie propovăduirii Sale aceeași poruncă: *Pocăiți-vă*. Suntem și în ziua de azi cetățeni ai Ninivei celei mari, rudenie apropiată a Babilonului, și ne simțim striviți de urgia ce va să vină. Oare vom mai afla și noi calea prin pocăință ca să fim făcuți iarăși cetățeni ai Raiului?

Simplitatea - în sens bun - este exact ce ne lipsește nouă astăzi și acest lucru este speculat intens de o *nouă categorie de înșelători care caută să paraziteze proorociile apocaliptice*, așa cum ereziile caută să strămbă celelalte învățături ale Bisericii. *Ce faptă i-a izbăvit pe niniviteni? Pocăința.* Atât și nimic mai mult. Ninivitenii nu au căutat să fugă în munți, să se separe în micro-comunități anti-sistem așteptând ca urgia să vină doar asupra celorlalți, nici nu s-au constituit grupări ale *dreptilor* care să scoată sabia și să taie capetele păcătoșilor, pedepsindu-i astfel ca într-un ritual păgănesc de potolire a mâniei a vreunui zeu sângeeros. De ce? Pentru ca au înțeles un lucru simplu dar fundamental: nu putem fugi nicăieri de la fața lui Dumnezeu, așa cum nu putem fugi de păcatele noastre și de muștrarea conștiinței. Înțelegând acest lucru, ninivitenii nu s-au lăsat târați în capcane care au ca scop deturnarea de la *singurul lucru care trebuie și de la partea cea bună care nu se va lua de la noi.*

Sfântul mitropolit Varlaam:

Proorocii despre vremurile din urmă și căderea creștinească a Moldovei

DOCUMENT DOMNESC -

Descoperit de Paul de Alep într-un sipet al lui Duma Negru despre vremurile din urmă ale Moldovei, de la mitropolitul Varlaam:

- După plecarea mitropoliților fanarioți vor urma oameni nevrednici la scaunul Moldovei, care vor încerca să vândă dreapta credință;

- Amestecurile de credință drept-măritoare, cu cele papistășești și păgânești nu vor mai fi o urâciune și o urgie în fața lui Dumnezeu;

- Oamenii se vor vinde între ei, vor fi tăieri de sabie între frați pentru putere și ranguri pământești;

- Moldova va fi ruptă și împărțită după bunul gust al puterii de la Răsărit, prin sfaturi mârșave și ticăloase;

- La vremea din urmă, o fiară roșie cu multe capete va înghiți întreaga Europă creștină, iar oamenii se vor sălbătici mai rău ca fiarele;

- Oamenii se vor înrăi și vor strica obiceiurile pământului, înmulțindu-se între ei ca dobitoacele fără nici o rușine, lepădând Sfânta Taină creștină a nunții;

- Vor defăima obiceiurile creștinești, dedându-se la tot felul de obiceiuri străine, iar păgânii se vor amesteca cu sângele creștinesc. Mare urgie va fi atunci;

- Domnii pământului vor fi oamenii vânduți satanei, care nu vor mai purta grija poporului drept-credincios;

- Moșiile strămoșești vor fi călcate cu jașca și luate de străini după bunul lor plac, lucru nemaîntâlnit în curgerea timpului în Moldova;

- Biserica strămoșească va fi rușinată de noile obiceiuri păgânești și papistășești, aduse cu sila de vlădiciei lor cu apucături satanicești. Oamenii afierosiți lui Hristos cu slujba veșnică, vor lepăda sfântul chip și făgăduința înaintea lui Hristos, dedându-se la viața lumească dinainte;

- La vremea din urmă, pământurile nu-și vor mai da roada lor, pădurile vor fi tăiate, iazurile vor fi secate, oamenii vor vinde moșiile fără rușine, uitând ca strămoșii lor le-au păstrat cu sabia;

- Legile creștinești ale țării vor fi lepădate, iar hrisoavele voievodale vor fi luate în răs, iar conducătorii netrebnici vor face legământ cu fiara apocaliptică;

- Vlăstarele moldovenești, urmașii domnilor și boierilor de demult, se vor deda la obiceiuri și apucături ieftine;

- Bărbații vor schimba obiceiul Dumnezeiesc al demnității lor și se vor acoperi cu straie femeiești, iar femeile vor umbla precum bărbații;

- Adunările din sărbători și toate obiceiurile pământului vor fi schimbate în obiceiuri și apucături sălbatice, păgânești, aducând în Moldova în locul jocului de sărbătoare, jocuri de la sălbatici;

- La vremea de apoi, pe pământurile Moldovei, va domni sărăcia, jalea, moarte, spaima, frica și omul nu va mai fi stăpân în băutura lui;

- Vor pune domnii pământului biruri și legi cum n-au mai fost de la întemeierea Moldovei. Vor pune biruri și pe aerul lăsat de Dumnezeu;

- Fiarele pământului și păsările și dobitoacele își vor schimba firea lor și vor apărea altfel de dobitoace, iscodite după mintea omului, care vor fi slabe la trup și fără de

folos;

- La vremea cea din urmă, oamenii se vor strânge unii lângă alții în tot felul de născociri, lepădând truda satului, munca va fi o rușine, rușinea va rămâne un obicei, iar cei drept vor fi socotiți nebuni. Se vor însela unii pe alții, crezând că asta e legea lui Dumnezeu;

- Și în cele din urmă, ultima rânduială a pământului: se vor dezgropa oasele strămoșilor și părinților noștri, vor fi dărâmate bisericile, vor fi lepădate rânduilele creștinești și vor ieși un soi de oameni, care tot în numele lui Dumnezeu vor face biserici fără cruce, vor nesocoti Sfânta Jertfă și în cele din urmă o vor amesteca în slujire cu păgânii;

- Așa arată Apocalipsa Sfintei Cărți a Scripturii că la vremea din urmă, când veți vedea urâciunea pustiirii în locul cel sfânt, războaiele pe alocuri, urgiile și uciderile între oameni, lepădarea pruncilor din pântecul femeiești și oameni căutând liniștea de la un capăt în altul al pământului, când graiurile se vor amesteca ca altă dată în Babilon și sfârșitul va fi aproape;

- Moldova cea frumoasă și bogată, plină de daruri Dumnezeiești, plină de locașuri sfinte, plină de oameni harnici și credincioși, va cădea în mâinile păgânilor și necredincioșilor, iar căderea ei va fi mai grea decât căderea Constantinopolului la vremea măritului nostru domn Ștefan cel Mare și Sfânt;

- Binecuvântat a fost pământul Moldovei și nerușinată a fost ocara oamenilor, care prin faptele și apucăturile lor stricate, vor întoarce pe voievozi în morminte și vor face pe strămoși să lăcrimeze sub glie, stând cu fruntea plecată în fața Măritului Stăpân Hristos, pentru rușinea lăsată de urmașii lor.

consemnat de Paul de Alep

Document din Moldova, dat de mitropolitul Varlaam mitropolitului Macarie cu prilejul călătoriei prin Moldova, adus de la pustnicii de la schitul lui Zosima din ținuturile Neamțului cu titlul: «Proorocii despre vremurile din urmă și căderea creștinească a Moldovei»

Flagelul sectar din penitenciare (4)

Ion MARINAȘ

Incep această parte a patra a articolului cu o scurtă istorisire trăită de părintele Martinian, de la Schitul Băieni, Iași, în timpul unui pelerinaj la mănăstirile din Rusia în anul în curs (2010 - n.red): *Într-o biserică din Rusia erau patru racle cu sfinte moaște, dintre care două mari cu sfinți neputreziiți. În biserică erau și niște nemți. Se uitau la noi cum ne închinam și sărutam cu evlavie Sfintele Moaște și nu înțelegeau nimic. Apoi s-au apropiat și ei cu frică (nu de Dumnezeu, ci frică omenească) și se uitau curioși de la un metru și jumătate distanță, apoi s-au depărtat. Nu înțeleg sfintenția, nu o simt. Europa s-a rătăcit! Dumnezeu e undeva sus în cer, pe tronul Său și e din ce în ce mai mult o noțiune teoretică. E de ajuns să te dai credincios, să te botezi și ești în rai. Nu trebuie să te jertfești, să te ostenești, ești un buștean pe linia de prelucrare care te duce în Rai. Asta e protestantismul și ramurile lui sectare. Mâna uscată a unui sfânt pe noi ne cutremură duhovnicește. Fug dracii de la noi. Pe ei îi cutremură trupește. Se tem, se înfiorează, închid ochii și pleacă. Nu înțeleg nimic. Mare taină și mare dar este Sfânta și Dreapta credință!*

La fel ca acești nemți din întâmplarea de mai sus sunt toți sectarii din țara asta și din lume, care nu vor înțelege niciodată, în încăpățănarea lor, Sfintele Taine lăsate nouă de însuși Mântuitorul lumii, Hristos-Dumnezeu, prin Sfânta Scriptură și transmise din neam în neam de două mii de ani prin Sfânta Tradiție.

Dacă tot am început cu istorisirea părintelui Martinian despre sfintele moaște aș vrea să știe toți cititorii revistei, și după asta toți sectarii, despre o minune dumnezeiască săvârșită de moaștele Sfântului Prooroc Elisei și care se află scrisă în Cartea a patra a Regilor, capitoul 13, versetele 20 și 21 (în biblia sectară e scris în Cartea a doua a Regilor pentru că ei, sectarii, au altă biblie). Iată cuvântul lui Dumnezeu, după cum se află scris în Sfânta Scriptură: „Și a murit Eliseu și lăngă el. Iar tâlharii Moavului au venit în pământul acela la începutul anului aceluia. Și a fost când îngropau unii pre un om, iată au văzut pre tâlhari și au aruncat pre om în groapa lui Eliseu,

și fiind înăuntru omul, s-a atins de oasele lui Eliseu și a înviat și s-a sculat pre picioarele sale”.

Despre această minune săvârșită de moaștele proorocului Elisei și scrisă în Sfânta Scriptură, am căutat să vorbesc cu pastorul bisericii adventiste din Craiova și cu alți sectari din penitenciarul Craiova și când le-am arătat scris în biblia lor au rămas muți; au căutat într-un târziu să mă lămurească cu tot felul de iscodiri drăcești de ale lor, ajungând până acolo încât să-mi spună că nimic nu este adevărat din tot ce scrie acolo, că versetele respective nu au trimiteri la alte versete, etc. Păi dacă au ajuns până acolo încât să spună că ce este scris în biblia lor nu este adevărat atunci de ce mai susțin sus și țară că ei trăiesc în conformitate cu ce scrie în biblie?

Să ajungi să născocesci și să crezi că ce este scris în Sfânta Scriptură, cuvântul lui Dumnezeu, nu este adevărat este diabolic, este lucrare pur drăcească și nu este de mirare că acești sectari sunt conduși din umbră de însuși satan.

La începutul lunii octombrie 2010 a venit aici în Penitenciarul Târgu Jiu un pastor sectar de al penticostalilor tocmai din Anglia, însoțit de penticostali din oraș, pentru a cumpăra suflete din închisoare. Conducerea penitenciarului a scos la clubul pușcării 50 de deținuți scriși pe un tabel, să asculte o cuvântare despre credință și despre Domnul a aceluia pastor. Eu fiind trecut prin astfel de experiențe cu sectarii am știut de la început ce are să fie la club și nu mi-a fost cu voia mea să merg la adunarea sectară, dar fiind trecut pe tabel a fost obligatoriu să merg și am mers.

Ne-a vorbit acel pastor în engleză și a tradus un sectar din cei veniți din oraș în română, și toată cuvântarea pastorului s-a îndreptat, după cum m-am așteptat, spre strângerea a cât mai mulți deținuți în secta lor, ca viitori adepți ai bisericii penticostale din Tg. Jiu sau din alte localități. Pentru e ne arăta nouă credința lor, cât de bun este Domnul și cum penticostalii oferă diferite ajutoare celor din secata lor, au dat fiecăruia câte o pungă cu o sticlă de suc, o punguliță de covrigi, o pereche de șosete de cea mai proastă calitate, un pix, un caiet și o revistă de-a lor cu *Sămânța bună*. Cu punga asta, iată cum secta-

rii cumpără suflete din închisoare și își strâng adepți pe calea rătăcirii lor spre iad. Fiecare deținut și-a luat punga și a semnat pe un tabel cu numele fiecăruia, în dreptul său. Eu am refuzat punga lor și nu am semnat pactul cu diavolul care se folosește de acești sectari.

Știu că acel pastor penticostal din Anglia și-a făcut datoria, a atras pe mulți în secta lui și va merge în Anglia la penticostalii lui și le va arăta tabelul cu cei 50 de deținuți care au aderat la secta lor și au semnat. Pe de altă parte acel pastor a cerut bani sectarilor de la el, din Anglia, motivând că a ajutat și ajută pe cei 50 de noi membri din închisoare, trecuți pe tabelul semnat de deținuți aici. Asta da afacere, perfect legală și avantajoasă, pentru pastor și cei ca el, că toți membrii unei secte, indiferent cum s-o chema ea, după ce primesc *botezul*, dau zeciuială lunar din veniturile lor, în conformitate cu tot ce scrie despre zeciuială în Vechiul Testament.

Îmi povesteau doi frați din comuna Matca, județul Galați că la ei în comună este o sectă religioasă, adventiști de ziua a șaptea care țin sâmbăta și muncesc duminică, că acești sectari au atras mai multe persoane din comună și din satele dimprejur, inclusiv pe mama lor. Și au făcut acești sectari o casă a lor de rugăciune acolo în comună și în fiecare sâmbătă țineau adunare, cu cântări și cuvântări din biblia lor, iar lunar fiecare adept trebuia să dea bisericii adventiste a zecea parte din salariu, pensie și orice venit.

(continuare în pag. 23)

MINUNILE MAICII DOMNULUI

Minunea Maicii Domnului pentru aceea care a înviat din morți ca să-și mărturisească păcatul cel ascuns

Era o femeie măritată cu bărbat, însă îmbunătățită cu viața și așa cinstitoare de Dumnezeu, încât trăia la casa ei ca și într-o mănăstire. Și totdeauna se ducea la biserică, da milostenie, postea și alte fapte bune făcea. Numai un păcat a făcut pe care nu l-a mărturisit nimănui niciodată, ticăloasa. Și de multe ori ar fi vrut să-l spună duhovnicului și se ducea înadins la el pentru asta, însă după ce mărturisea celelalte păcate se rușina și nu-l spunea. Deci sta ea de multe ori înaintea icoanei Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, plângând nemângâiată și se ruga milostivirii Ei să i ierte greșeala sa.

Iar mai pe urmă a murit femeia, fără să-și fi mărturisit la oameni fărădelegea aceea. Și pentru că așteptau pe o fiică a ei, care era plecată de acasă într-un alt oraș, nu au îngropat-o până a treia zi. Deci când îi cânta prohodul în biserică (o, înfricoșate-s minunile Tale, Doamne!) a înviat cea moartă și a șezut în sicriu zicând acestea: „Mare este puterea ta, pururea Preafericită Stăpână!”. Apoi zicând să-i aducă pe duhovnic a mărturisit lui păcatul cel ascuns, după care a zis în auzul tuturor:

„Eu, ticăloasa și nepriceputa, fiindu-mi rușine, n-am mărturisit un păcat pe care îl făcusem; am plâns însă amar în fiecare zi cu multă zdrobire de inimă, și m-am rugat pururea Fecioarei Născătoare de Dumnezeu să facă milă cu mine să nu fiu muncită veșnic pentru fărădelegea aceea. Deci, îndată ce a ieșit din trup ticălosul meu suflet, ca niște lupi turbați m-au răpit diavoli, răzând de păcatul meu cel ascuns și bucurându-se, căci socoteau că au să mă stăpânească. Iar dacă au ajuns cu mine la munca iadului, unde întunericul era nepătruns și chinuirea neasemănată, iată că a venit Mijlocitoarea celor ce se pocăiesc și împărâteasa îngerilor, care strălucea mai mult decât soarele și a gonit tot întunericul locului aceluia cu nemărginita lumină a Dumnezeirii Ei. Atunci ocarând pe spurcății diavoli că m-au luat fără de porunca Domnului, m-a luat din mâinile lor zicând: „Să o ducem la Dreptul Judecător, și orice va hotări milostivirea Lui se va face” apoi a zis către mine: „Nu te teme fiică, eu sunt ajutoare ție”.

Iar dacă am ajuns la Stăpânul Hristos, L-am văzut șezând pe scaunul Slavei Lui, foarte necăjit asupra mea și pornit spre mânie, ca să mă trimită la munca cea veșnică.

Atunci Stăpâna mea cea mult lăudată i-a zis Lui cu multă smerenie: „Mă cuceresc și rog bunătatea Ta, Preamilostive al meu Fiu și Dumnezeule mult îndurate, pentru milostivirile îndurărilor Tale și pentru sângele cel preascump pe care L-ai vărsat pentru păcătoși, iartă pe acest suflet ticălos, că știi câtă evlavie are către mine și câte lacrimi a vărsat înaintea icoanei mele plângându-și fărădelegea sa”.

Iar Domnul i-a răspuns: „Știi prea iubita mea Maică că nimeni nu poate să se mântuiască fără de taina mărturisirii cea mântuitoare, pe care nepriceputa aceasta a defăimat-o, iar acum nu este cu putință să o iert, că în iad nu este pocăință”.

Iar stăpâna i-a răspuns: „Adevărat este, Fiul meu cel Prea dulce, nimeni nu poate să se mântuiască fără mărturisire, însă tu ești Acela ce stăpânești viața și moartea și Ție toate îți sunt cu putință. Rogu-mă dar Ție adu-ți aminte de multele feliuri de faceri de bine pe care le-a săvârșit ticăloasa și mai ales de dorirea cea înfocată, dragostea și credința cea mare pe care o are către mine și arată către dânsa milostivirea cea nemărginită care covârșește toate fărădelegile”.

Atunci El i-a răspuns: „Pentru ca să nu te supăr, o, Maica Mea, poruncesc să se întoarcă sufletul în trupul ei, ca să-și mărturisească păcatul ei și apoi să aibă iertare”.

Acestea zicând Stăpânul, m-a dus îngerul meu și am înviat după cum mă vedeți și peste puțin iarăși am să mor. De aceea vă rog pe voi, pe toate rudeniile și prietenii mei și pe tine, iubita mea fiică, lăsați lacrimile că din acestea nici un folos nu am. Liturghii însă cât mai multe să dați și milostenii să faceți pentru mine și vă păziți, pentru dragostea lui Dumnezeu, în viața voastră ca să nu greșiți nimic și să vă mărturișiți cu de-amănuntul și deplin toate păcatele”. Acestea zicând s-a odihnit întru Domnul.

Iar dacă ar întreba cineva pentru ce în partea a doua a cărții *Amartolonotiria* (Adică *Mântuirea păcătoșilor*, carte tradusă și în limba română) se scrie la Cap. 7 cum că trei femei s-au muncit pentru aceeași pricină, adică cum că fiecare a săvârșit același păcat și fiindcă nu s-au mărturisit de aceea s-au muncit, pentru ce n-au dobândit iertare și acestea, ca cea arătată mai sus, mai ales că acestea erau monahii în mănăstire și au făcut mai multe fapte bune decât aceea care a trăit în lume cu bărbat, la această întrebare vă dau răspuns că judecățile lui Dumnezeu sunt nepătrunse și nu suntem noi vrednici să înțelegem judecățile Lui.

Eu după cum le-am aflat scrise în cărțile cele tipărite grecește le scriu și nu adaug de la mine nimic. Și nu numai într-un loc este scrisă minunea aceasta, ci în mai multe cărți și anume: în *Minunile Născătoare de Dumnezeu*, cele scrise de Silvan, în partea I, cap. 34; în *Grădina Pildelor*, la fila 371; în *Limonarul cel înflorit*, la fila 120.

Și toate câte le-am scris până aici, cum și cele pe care le voi mai scrie până la sfârșit, sunt în multe alte cărți tipărite și astfel pe deplin mărturisite ca adevărate. Să știți că femeia cea mai sus zisă nu s-a mântuit prin posturi, prin milostenii și prin alte fapte bune pe care le avea, pentru că orice facere de bine ar săvârși cineva când se află într-un păcat de moarte nemărturisit nu se mântuiește, precum au pățit-o monahiile cele mai sus arătate, iar spre aceea s-a milostivit Marele Dumnezeu numai pentru multa dragoste și evlavie pe care o avea către Preacurata Maica Lui.

Din acestea dar să cunoaștem că cât de mult folos capătă acela care are evlavie către dânsa și după cuviință o cinstește și se închină Ei și se roagă în fiecare zi. Dumnezeului nostru slavă. Amin.

(urmare din pag. 21)

Frații mi-au povestit că mama lor nu avea nici salariu, nici pensie, dar, împreună cu alte femei sectare, duceau la casa de rugăciune zeciuială și, neavând bani, duceau ouă, brânză, roșii, cartofi, etc. Adică zece la sută din ce produceau bieteles femeii în gospodăria lor. Păi cu astfel de avantaje să tot fi pastor de biserică adventistă, pentecostală, evanghelică, sau cum s-o mai numi ea.

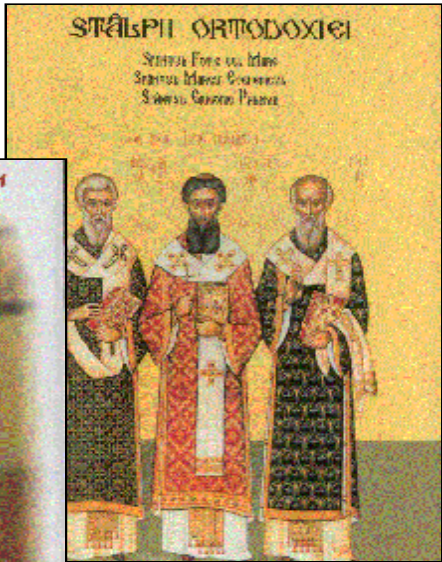
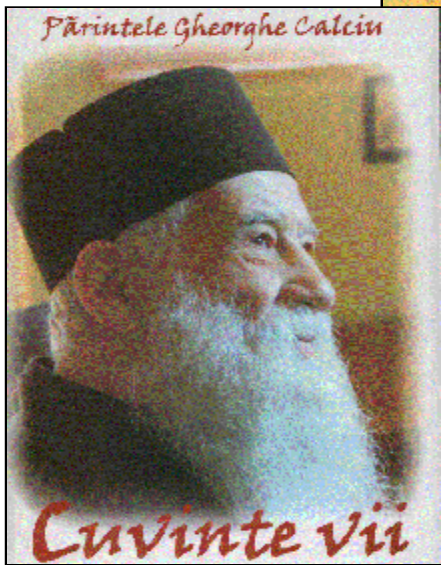
O să închei cele scrise mai sus cu un fragment din capitolul al 13-lea din Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel, despre îndemn la viața creștinească și la credința curată: „Primirea de streini să nu o uitați; că prin aceasta oarecari neștiind au primit oaspeți pre îngeri. Aduceți-vă aminte de cei legați, ca și cum ați fi legați cu dânșii; de cei necăjiți ca și cum și voi înșivă ați fi în trup. Să vă fie obiceiurile fără iubire de argint; îndestulându-vă cu cele ce aveți; că însuși au zis: nu te voiu părăsi, nici te voiu lăsa. Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; la a căror săvârșire a vieții privind, să le urmați credința. Iisus Hristos ieri și astăzi același, și în veci. La învățături streine (secare) și de multe feluri să nu vă mutați. Că bine este cu darul să se înmulțească inima; iar nu cu mâncărurile dintru care nu s-au folosit cei ce au umblat întru dânsele. Printr-însul dar să aducem jertfă de laudă pururea lui Dumnezeu, adică roada buzelor care se mărturisesc numelui lui. Și facerea de bine și împărtășirea să nu uitați; că cu jertfe ca acestea se îmblânzește Dumnezeu”.

Rămâneți întru dragostea frățească. Amin.

*Scrisă în ziua Sfântului Cuvios
Dimitrie cel Nou de la București,
miercuri 27 octombrie 2010*

Notă: Pentru citatele biblice s-a folosit *Biblia adică Dumnezeiasca Scriptură a legii Vechi și a celei Nouă*, Ediția Sfântului Sinod, 1914.

O CARTE, DOUĂ CĂRȚI...

SĂ MĂRTURISIM PE HRISTOS

„ Anul nou e un an foarte tulburat. Să ne așteptăm la surprize mari... la surprize de rezistență duhovnicească. Dacă putem într-adevăr rezista sau ne pierdem sufletul. Acuma, slujbele la biserică sunt și ele importante, dar ce este mai important este să mărturisim pe Hristos. Să ne apropiem cu tot dragul de poporul acesta creștin și să-l punem în cunoștință cu toate pericolele care se desfășoară în jurul lui ”.

*Părintele Iustin,
la început de an (civil) 2011*

Publicație editată cu binecuvântarea Sfinților Părinți ai Bisericii
Puteți expedia scrisorile dvs. pe adresa: Asociația "Țara Dornelor" CP - 4, O.P. Vatra Dornei; Cod 725700; jud. Suceava sau e-mail: tdaronet@yahoo.com; Tel. 0747/662294
COPY LIBER
Răspunderea pentru conținutul articolelor revine semnatarii acestora. De asemenea și în cazul opiniilor exprimate pe internet

„Fraților, pe lângă toate acestea, se cuvine să răbdați bărbătește tot felul de neputințe trupești: slăbiciuni, boli grele și suferințe trecătoare, care sunt pentru mântuirea veșnică a sufletelor voastre. Numai astfel puteți ajunge bărbați desăvârșiți, după măsura vârstei lui Hristos. De veți rămâne tari în ostenețile călugărești va dura obștea voastră cât va binevoi Dumnezeu. Iar de vă veți abate de la luarea aminte de sine și de la citirea cărților Sfinților Părinți, atunci veți cădea din pacea lui Hristos, din iubirea Lui și din împlinirea poruncilor Lui. Atunci se va încuiba între voi neorânduiala, deșertăciunea, dezordinea, tulburarea sufletească, indoiala, deznădejdea cărtirea și învinuirea unuia asupra altuia. Atunci se va destrăma soborul vostru, mai întâi sufletește și apoi trupește...”

(PC. Paisie de la Neamț, Viețile Sfinților, pe noiembrie, pag. 304)

